

Linn Warne

Kandidatexamen 2013

Textilkonst

Flora och Fauna i en skog av mönster

Linn Warme

Kandidatexamen 2013

Textilkonst, Konsthantverk Grundnivå
Högskolan för Design och Konsthantverk
Göteborgs Universitet

Handledare: Annika Ekdahl

Opponent: Britt Ignell Karlbrand

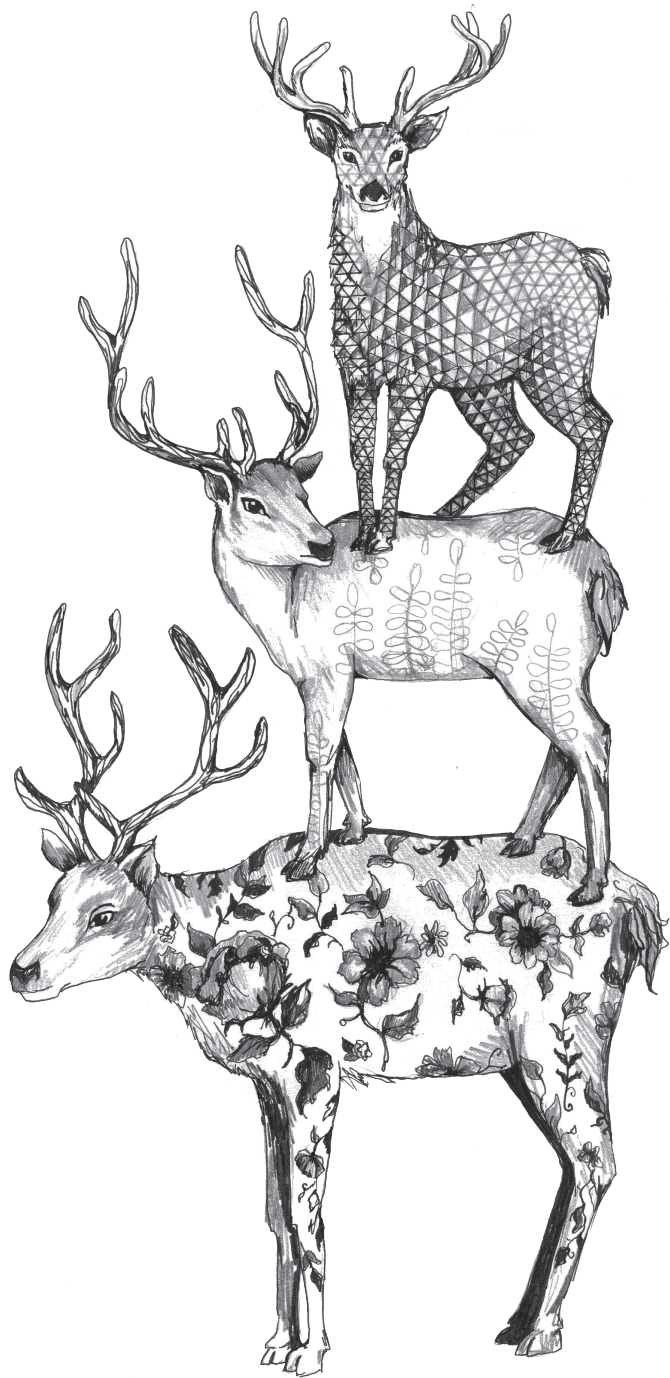
Examinator: Kari Steihaug

Flora och Fauna i en skog av mönster

Mina mönster rör sig kring naturen, skogen och dess invånare. Flamingon står framför en blomma som slingrar sig uppåt, bredvid ser hjorten på oss med en bestämd blick och en snigel rör sig långsamt fram över en yta av växtlighet.

Det här är min egen värld som jag skapar med tecknandet som grund, varje mönster är som att leka med ett dockhus, jag flyttar runt djuren och möblerar om med blommorna tills jag hittar en ordning och skapar små världar där djuren och naturen kan frodas. De har inte en kontinental tillhörighet, de hör inte till ett specifikt ekosystem eller en specifik del av jorden. De tillhör min egen värld, de är inte enbart från regnskogen eller norden. Det är en salig blandning av allt, det som finns på riktigt och det som är fantasi.

Innehåll:

08-09. Inledning.

10-11. Projektbeskrivning.

Jakten på Pusselbitarna-Att skapa en bildbank med teckningar.

14-39. Strukturer- Ett detektivarbete.

40-41. Vad hände med ytorna?

42-45. Hemulen på Botaniska och naturhistoriska.

Dockhuset. -Möblera med blommorna och leka med djuren.

48-49. Lägga Pussel.

50-53. Rapportering.

54-67. Bilder av arbetet.

68-69. Lager av upptäckande.

70-71. Formkontraster och detaljer.

72-73. Vit Bakgrund och Färg.

74-75. Några sista ord.

76-77. Källförteckning.

Inledning:

Det första jag måste säga är att jag har haft så fruktansvärt roligt, det har flutit på mycket lättare än vad jag hade väntat mig. Självklart så har det gått upp och ned under perioden, det har funnits dagar då jag tvivlat och undrat vad jag egentligen håller på med, men majoriteten av periodens alla dagar har jag varit ivrig att komma igång.

Nästan varje dag har börjat med att jag kokar en kopp kaffe och glatt satt igång dagens arbete medan kaffet stått och kalnat med koppen halvfull, tiden har bara rusat iväg så fort att jag inte längre får dricka mitt kaffe varmt.

Jag har valt att under mitt projekt fokusera på den kreativa processen i att skapa mönster, inte i att tillverka dem. Jag kände att om jag lade halva tiden av detta projekt på att trycka upp dem så skulle det inte vara ett bra sätt att nyttja tiden för mig.

Jag skulle då stå på ett rent hantverkarsmässigt sätt mäta millimeter, exakt mönsterpassa och screentrycka. Vilket absolut inte är dåligt det heller, men jag ville hellre ägna dem veckorna till att fördjupa mig i min process.

Projektbeskrivning.

-En undersökning av min Mönstervärld.

Bakgrund

Under mina tre år här på HDK har jag sökt efter mitt formspråk, uttrycksätt och arbetsmetod. Jag har velat hit och dit, men något som har varit centralt i mitt arbete är naturen och att jag allt mer arbetat med mönster.

Naturen och dess bildvärld är det temat jag funnit att jag alltid återkommer till, den är så fullspäckad av färg, form och livsglädje. Jag finner den oerhört lekfull och betydelsefull, inte bara som motiv utan också i sin fysiska form som är så fundamentalt viktig för mig som person. Liknande känslor har jag också inför mönster som på sätt och vis är en bit av livsglädje i fysisk form. Därför har jag valt att arbeta med mönster i mitt examensarbete för att ge mig själv tiden att fritt undersöka min mönstervärld och utveckla den.

Tillvägagångsätt

Tecknandet är grunden för allt mitt arbete, jag kommer att börja med att teckna på botaniska trädgården och naturhistoriska museet för att bygga upp ett grundmaterial att arbeta vidare utifrån för att snabbt komma igång med en arbetsprocess. Jag arbetar både analogt och digitalt. Tecknar för hand, scannar in och bearbetar, skriver ut och går på med handen igen.

Jag vill under arbetet utforska mina mönster och undersöka hur jag visuellt kan göra dem starkare genom att lyfta fram kontraster med hjälp av motsatser.

Leka med formkontraster och tänja skalan, blanda stora bitar med små. Ställa detaljerat mot odetaljerat. Hårda linjära former mot mjuka bulliga former. Teckna svart/vitt eller färg.

Sedan arbeta med färg och ytor gemtemot mina teckningar i mönstret.
Det är inte nödvändigt att färgen följer teckningarnas form.

Färgblock i kontrast till de detaljerade teckningarna.

Få fram fler färger genom övertryck?

Jag kommer att undersöka olika rapporteringar. Vrida och förskjuta för att skapa ett levande mönster med en dold rapport.

Mål

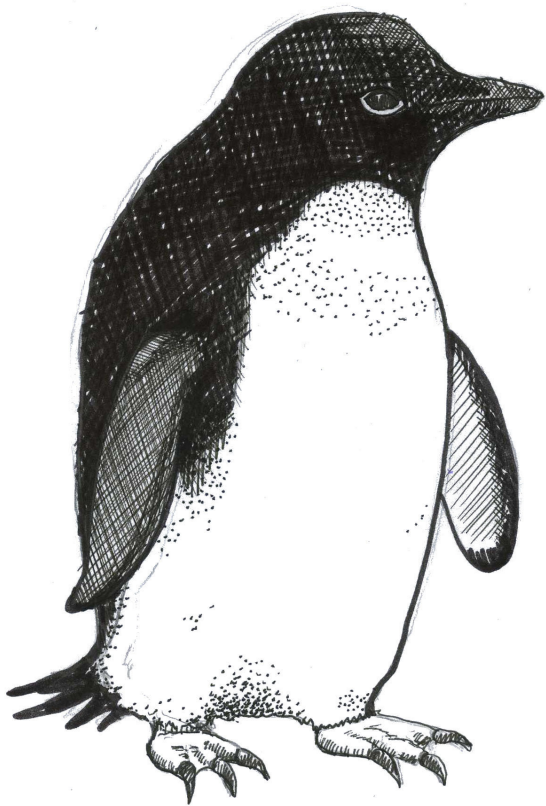
Målet är att skapa mönster, ett eller flera.

Jag vill hålla det öppet med hur många det kan vara och exakt vad de kommer föreställa, men det kommer röra sig kring naturen, skogen och dess invånare.

Vikten kommer att läggas vid mitt mönsterskapande och på att göra genomarbetade mönster med mitt tecknande som grund.

Fokus läggs inte på att trycka upp de färdiga mönstren.

Tillverkningen är inte det som är viktigt för mig utan processen där mönsterna växer fram.

Jakten på pusselbitarna.

-Att skapa en bildbank med teckningar.

Strukturer - Ett detektivarbete.

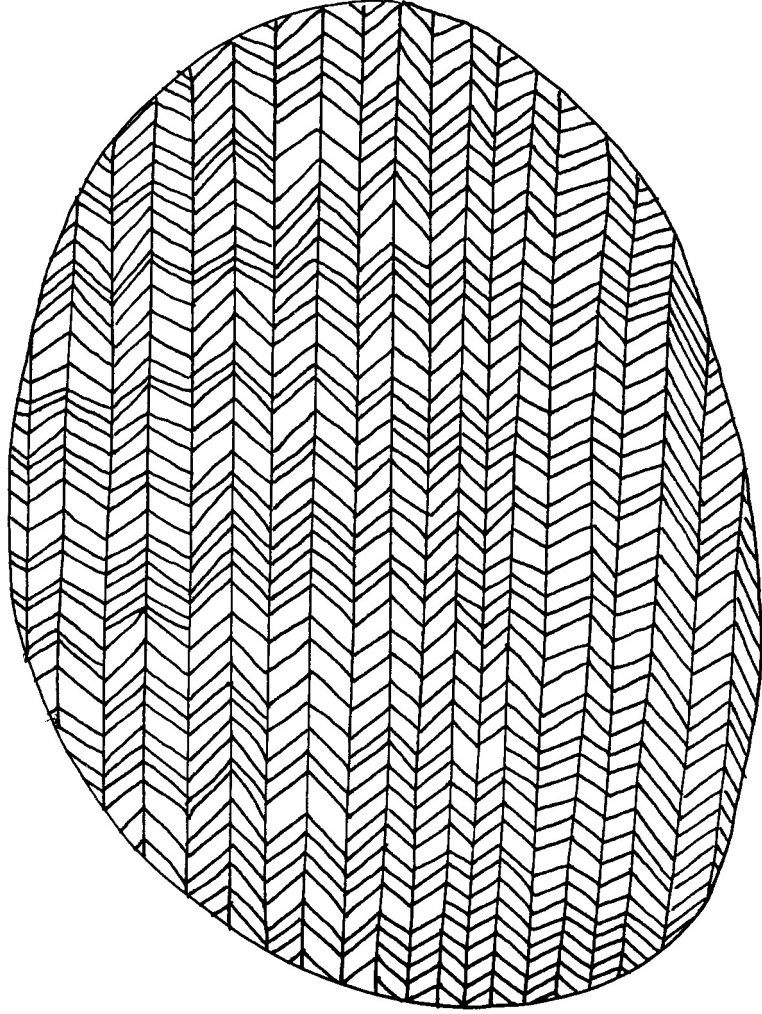
De få gånger jag har gjort mönster innan jag påbörjade mitt examensarbete har det i stort sett uteslutande handlat om färgglada tusch och akvarell bilder som legat till grund.

Men till detta projekt föresatte jag mig i en ny situation.

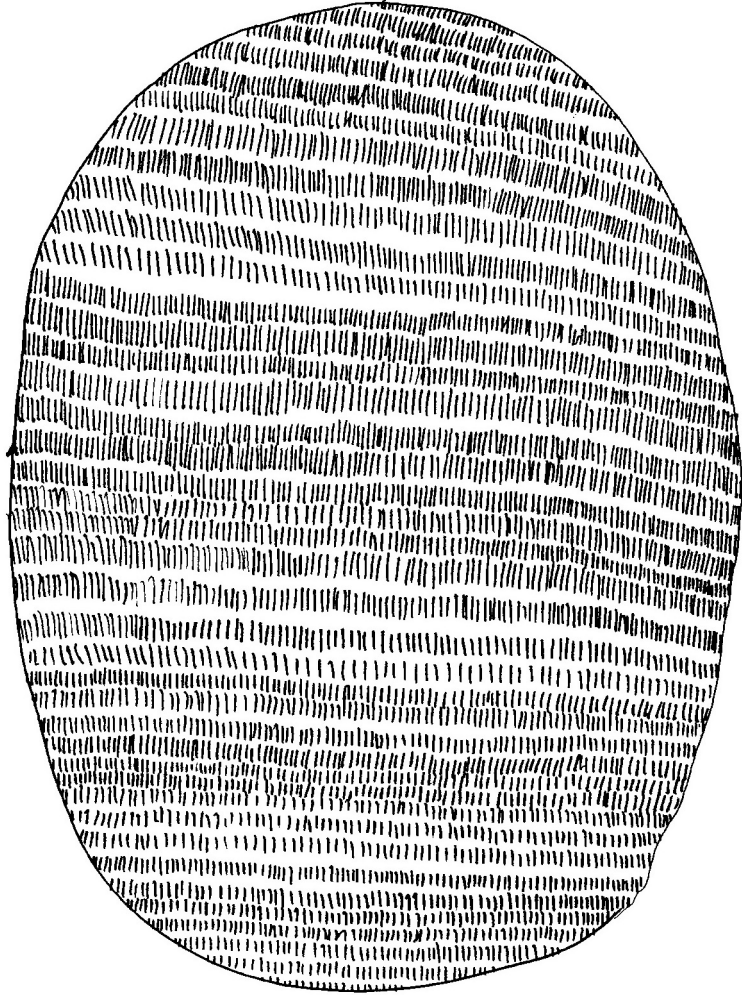
Jag skulle teckna svartvitt, jobba med formen i linjen och bygga den tredimensionella känslan med exakthet i linjen och ytorna, snarare än att ta fram formen av färgskiftningarna. I början kändes det ovant att bara ha en svart tuschpenna och papperets vita färg att förhålla sig till, men det var också en rolig utmaning för mig själv. Att skapa illusionen av en tredimensionell form med minsta tänkbara medel.

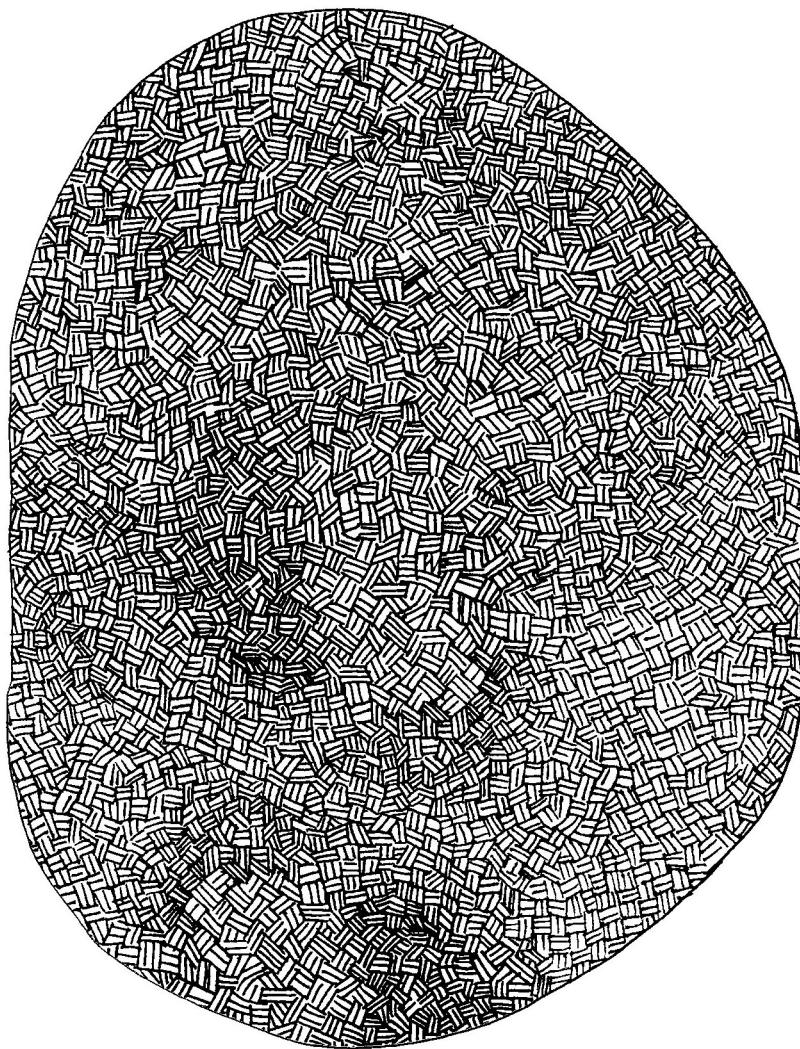
För att komma igång och skapa ett flöde i mitt tecknande har jag lekt med att fylla en yta med olika ytor. Jag hade en ide om att använda mig av olika ytor och raster i mönstren som skulle bli till, applicera dessa på mina teckningar i ett senare skede för att fylla en tecknad yta eller göra en bakgrund mindre platt. Skapa mönster i mönstret.

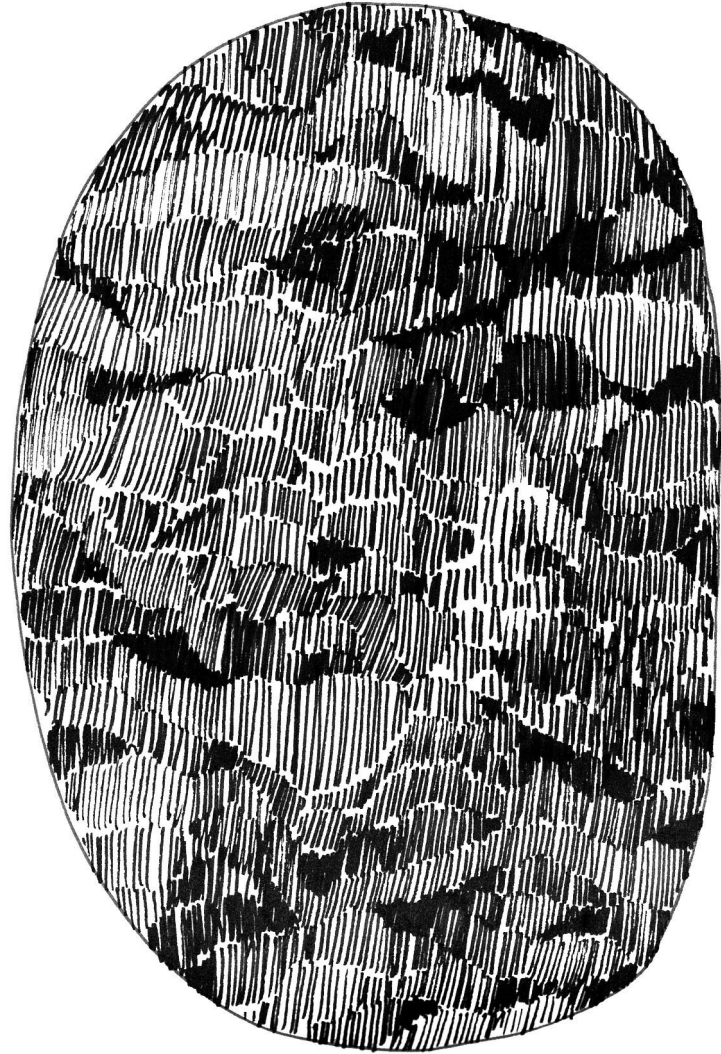
Det har varit ett kreativt detektivarbete med att komma på så många sätt som möjligt att skapa en yta med bara en svart tuschpenna. Något som jag sedan fortsatt med under hela arbetsperioden och som växt till att bli sin egen del av projektet snarare än raster som jag använt i mönstren. Det har varit en trevlig kontrast med de abstrakta ytorna i förhållande till det naturalistiska hos mina andra teckningar.

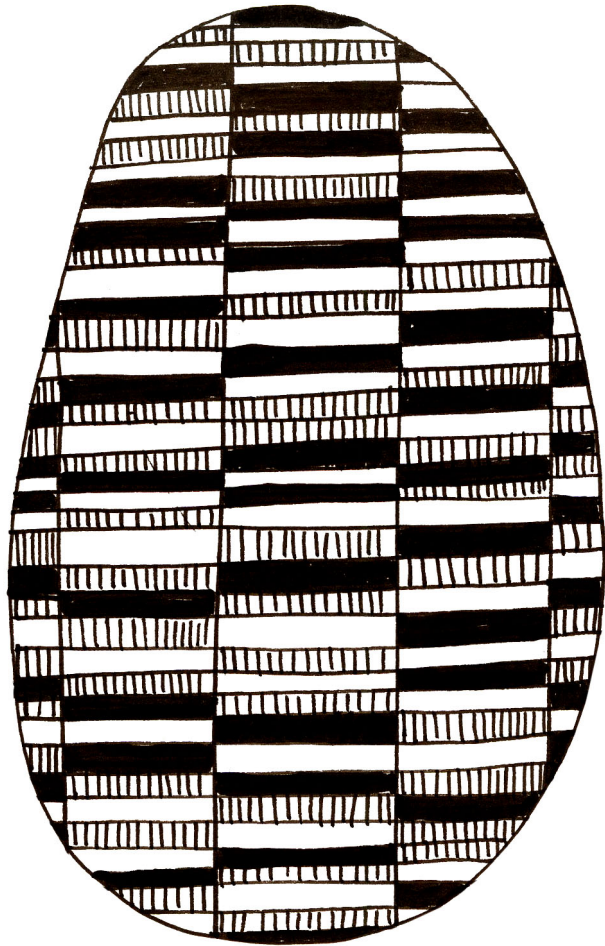

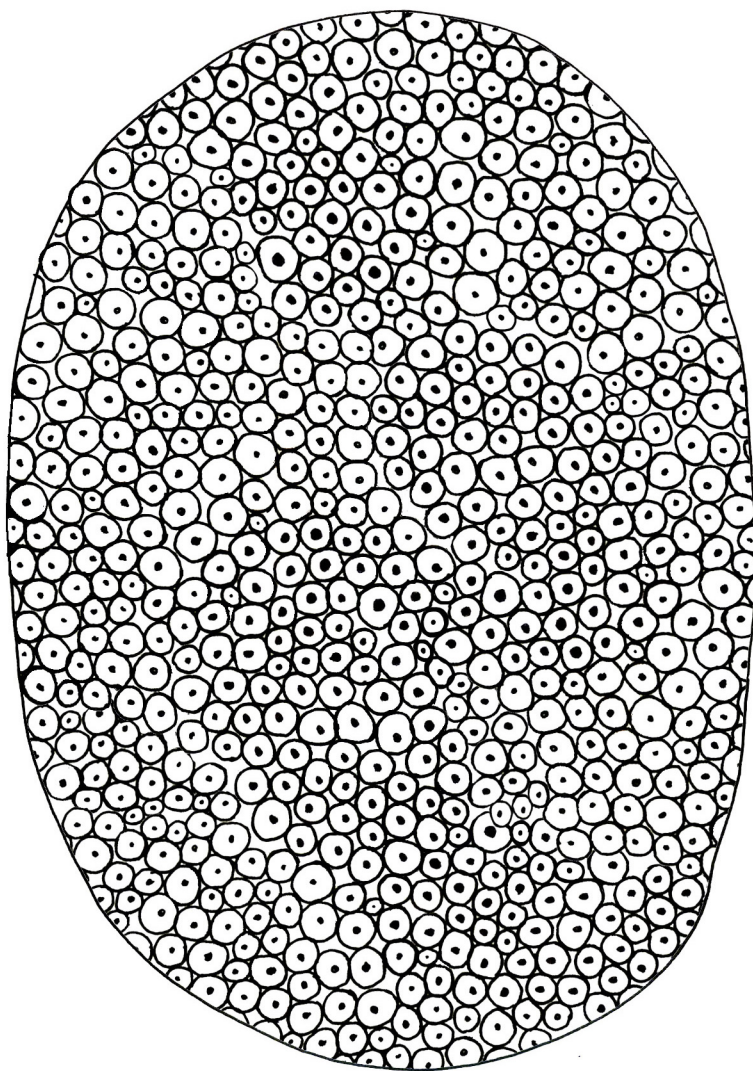
Här visar jag endast ett litet urval av alla ytor.

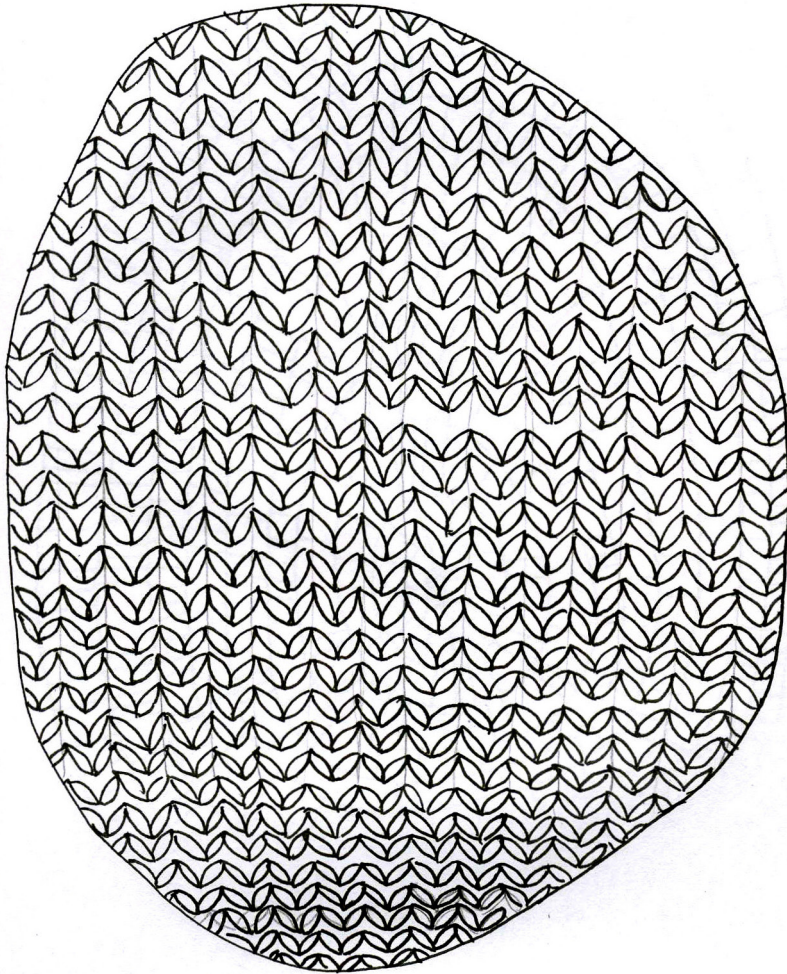

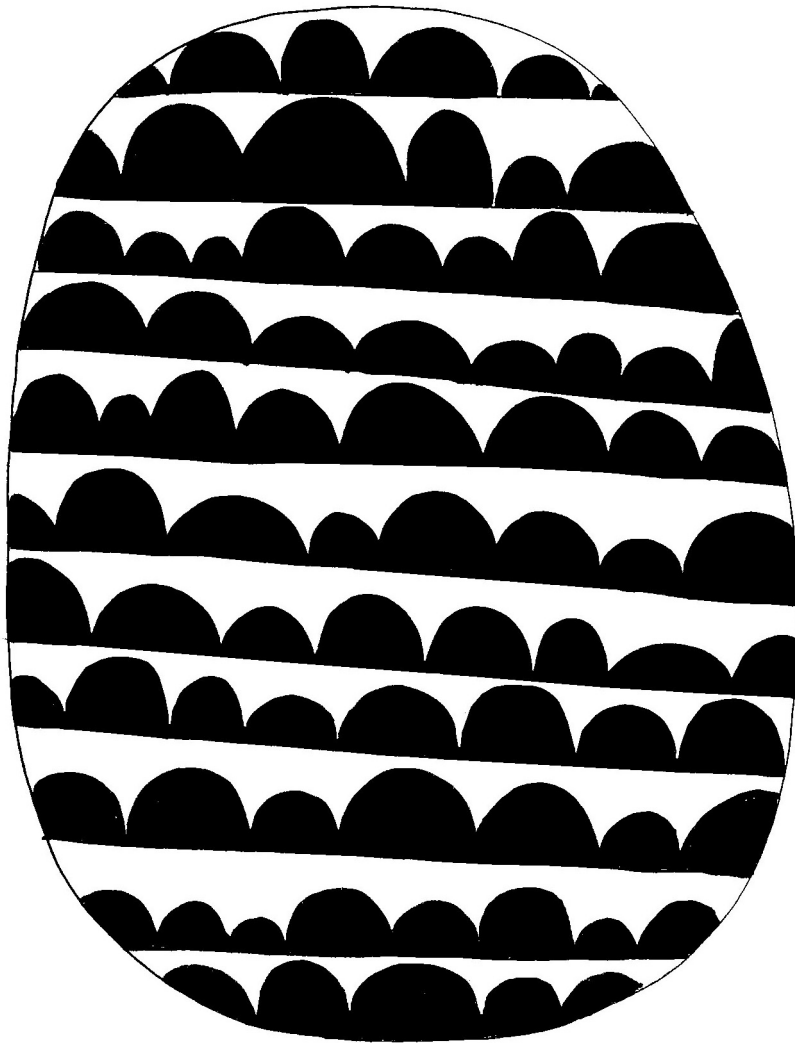

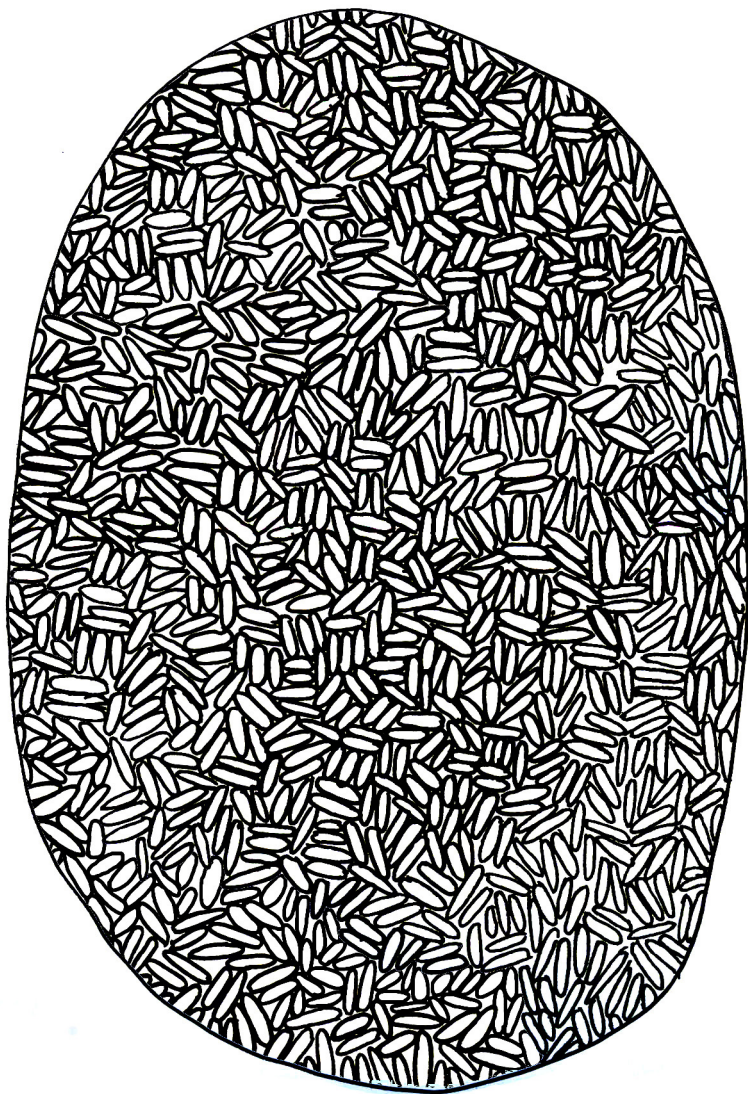

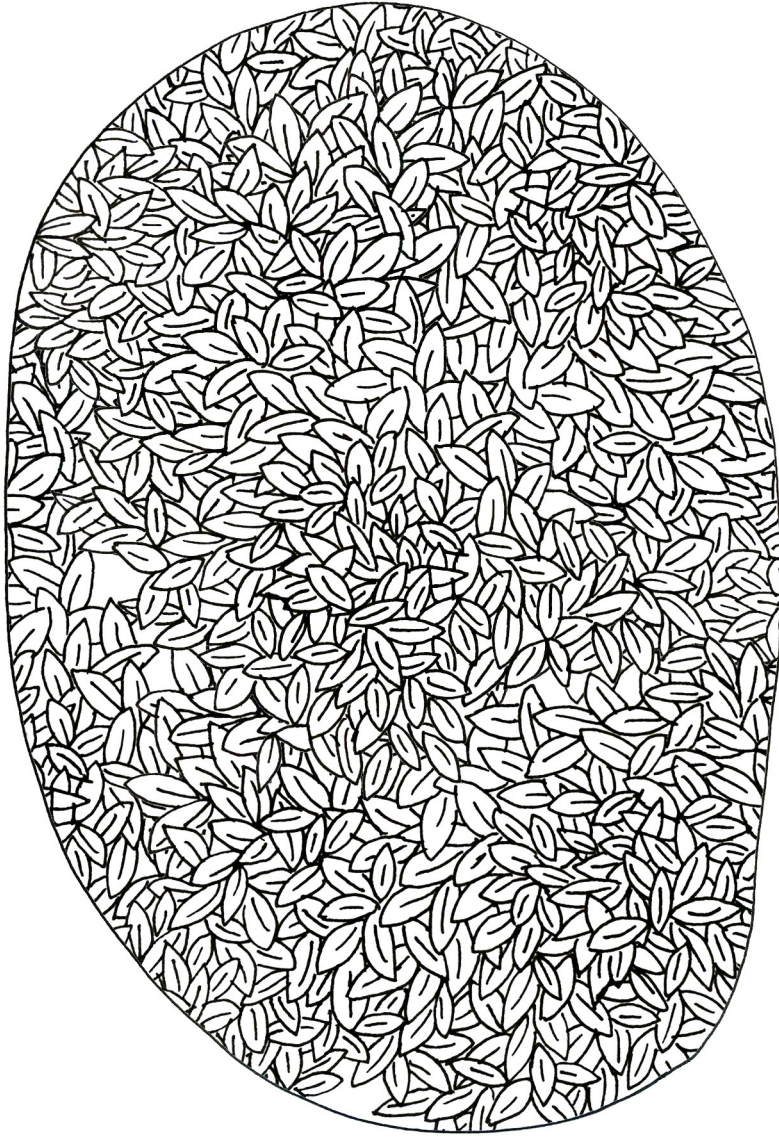

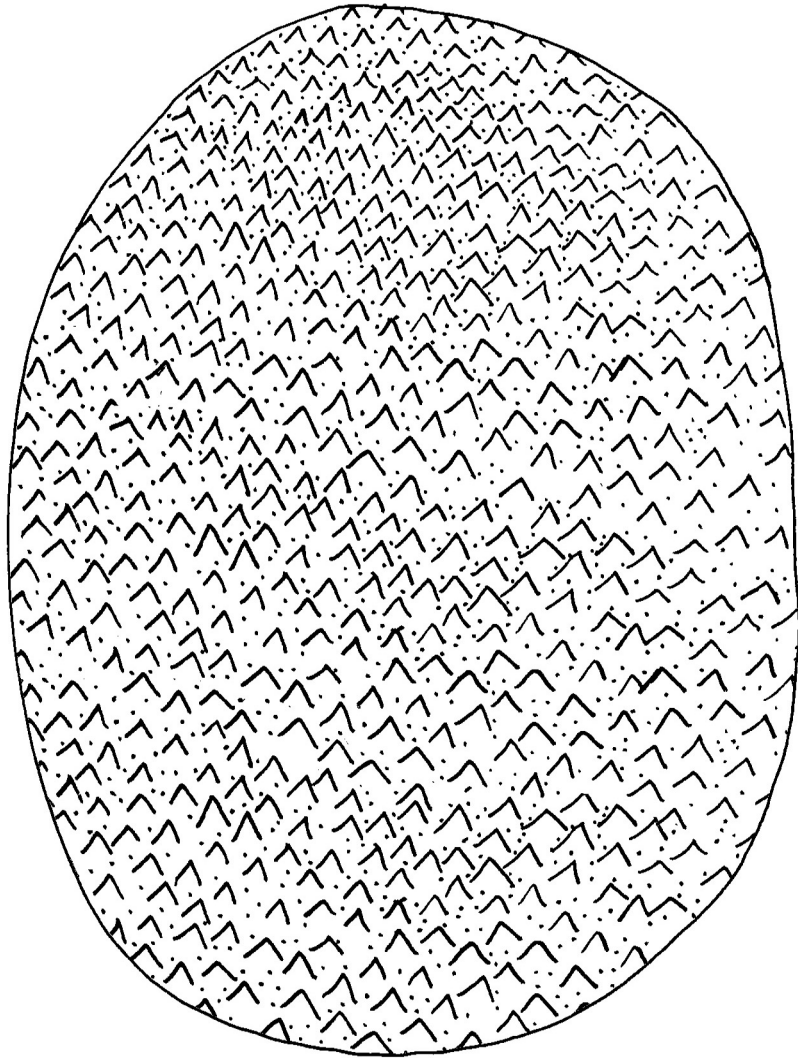

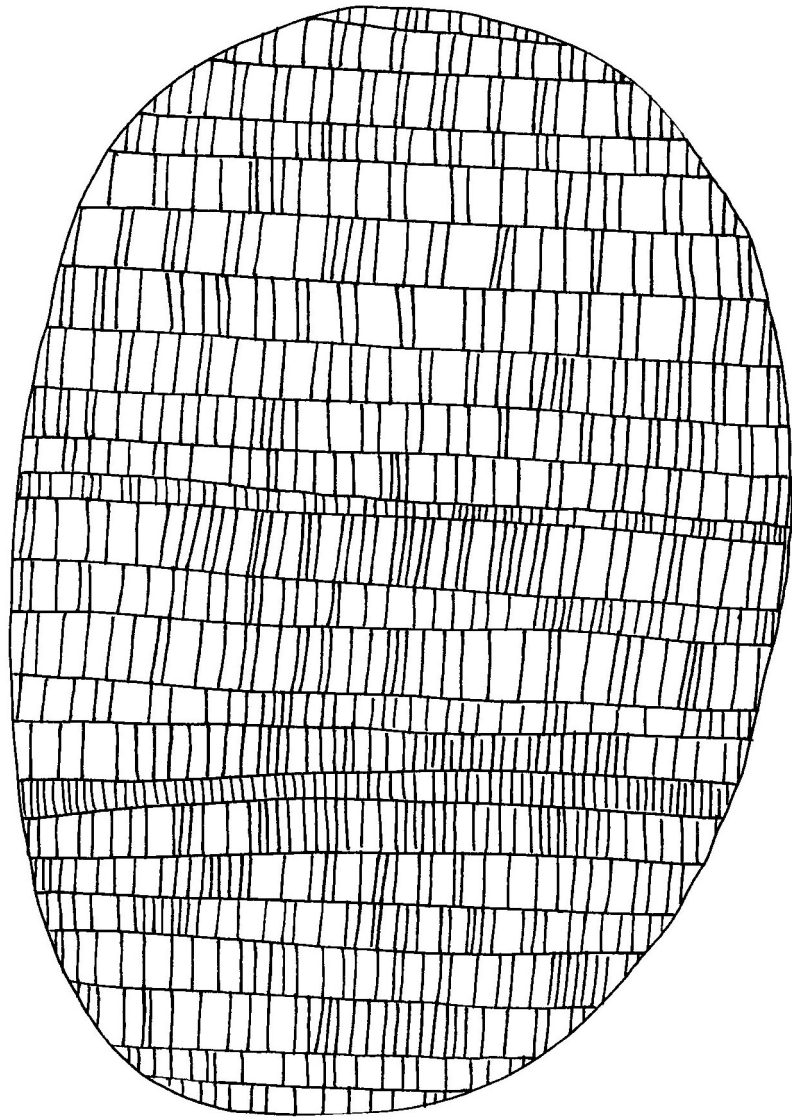

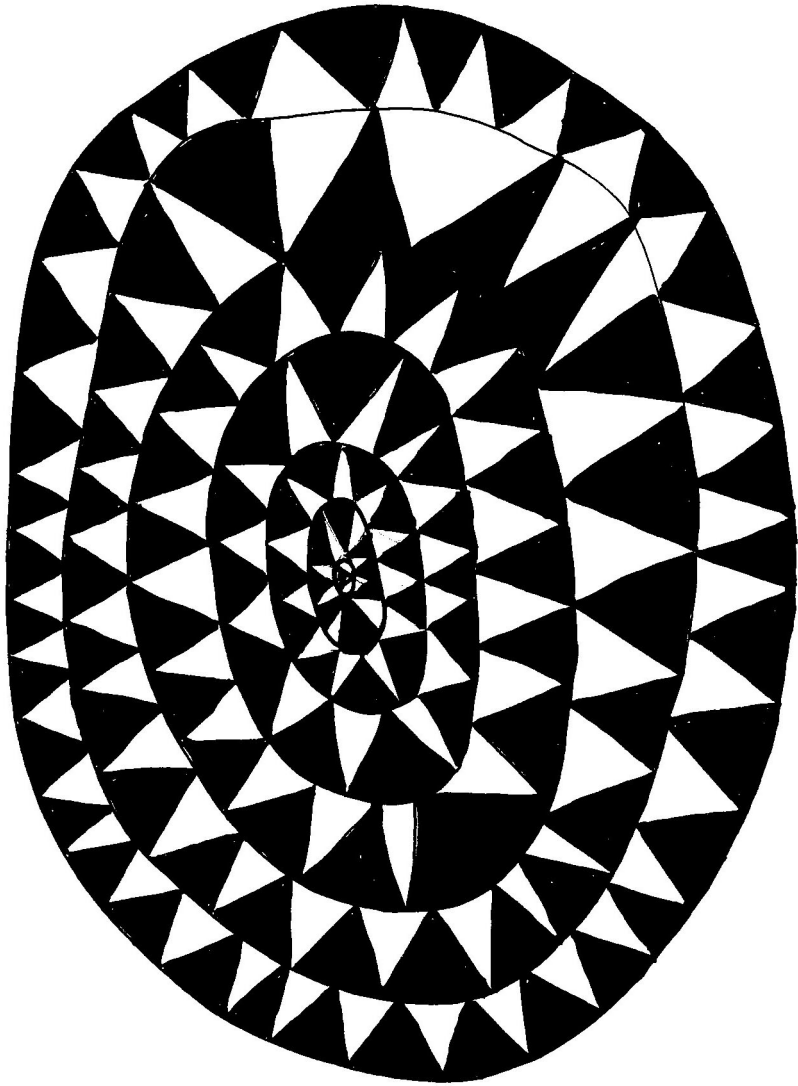

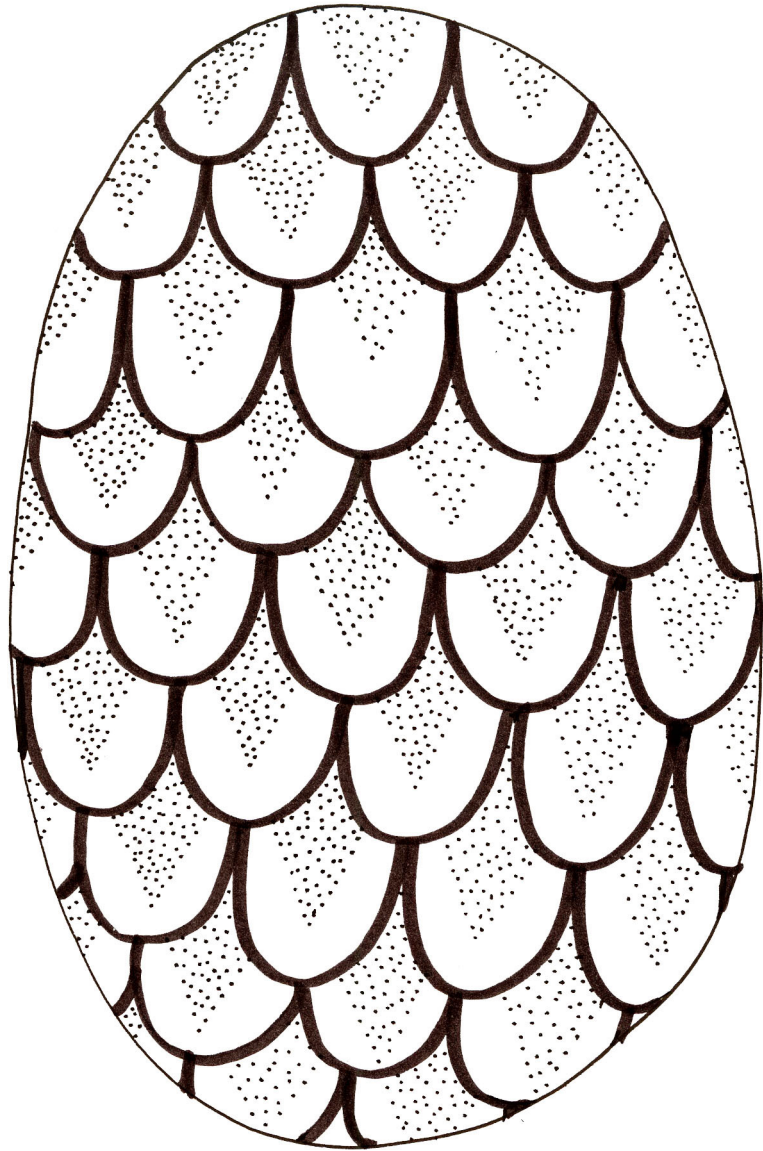

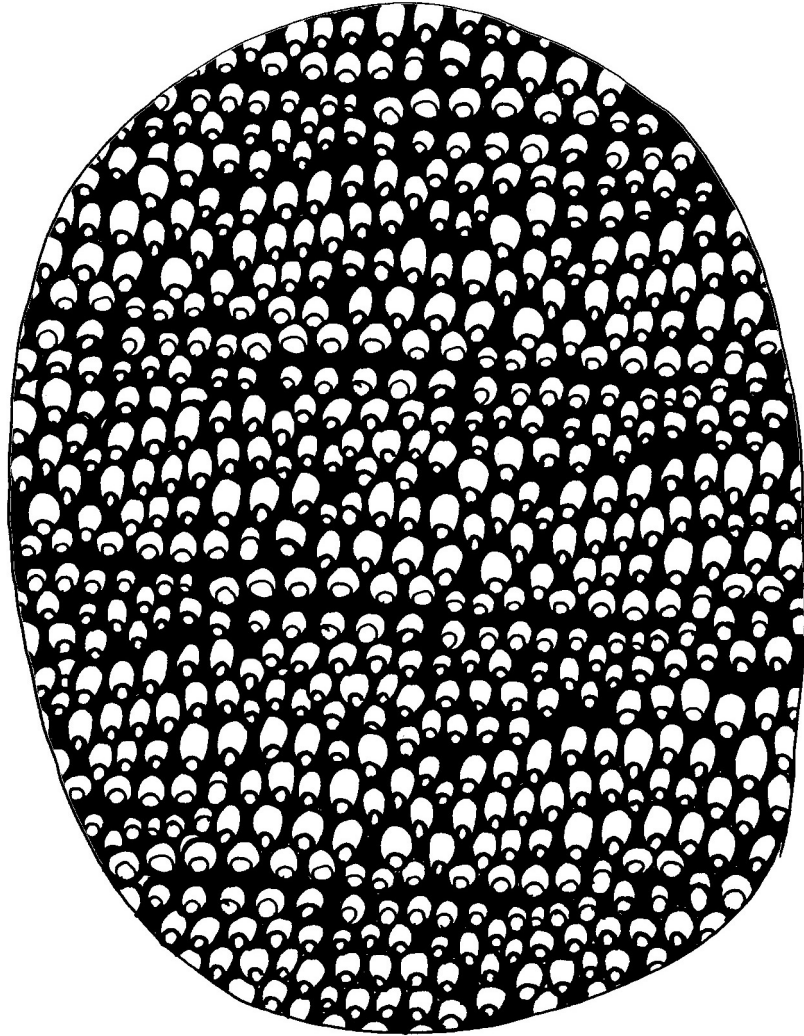

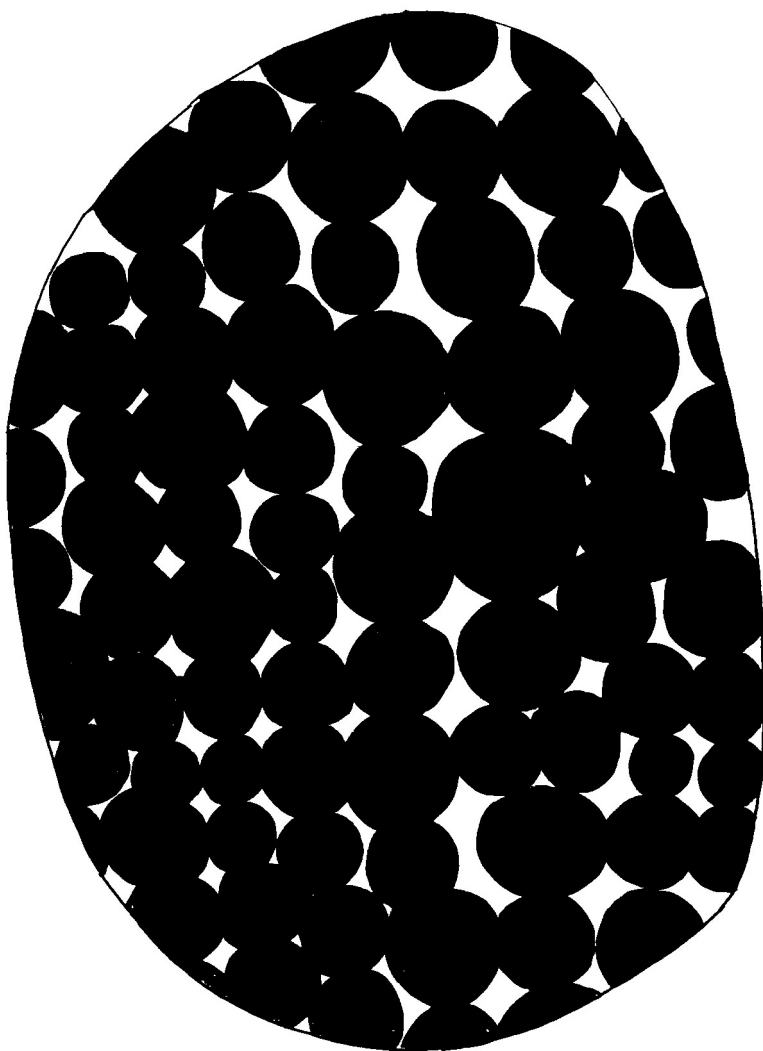

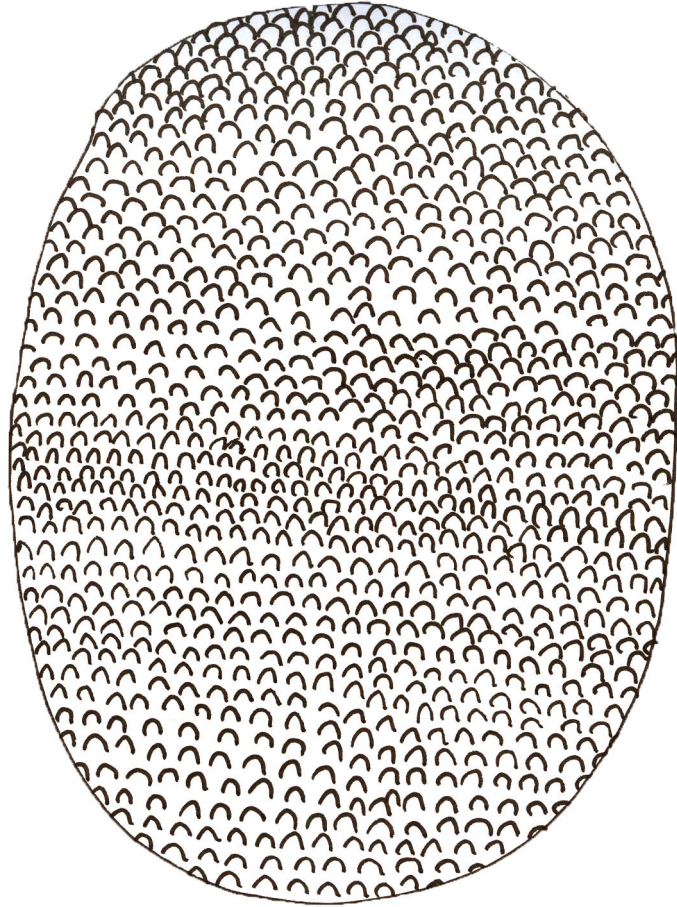

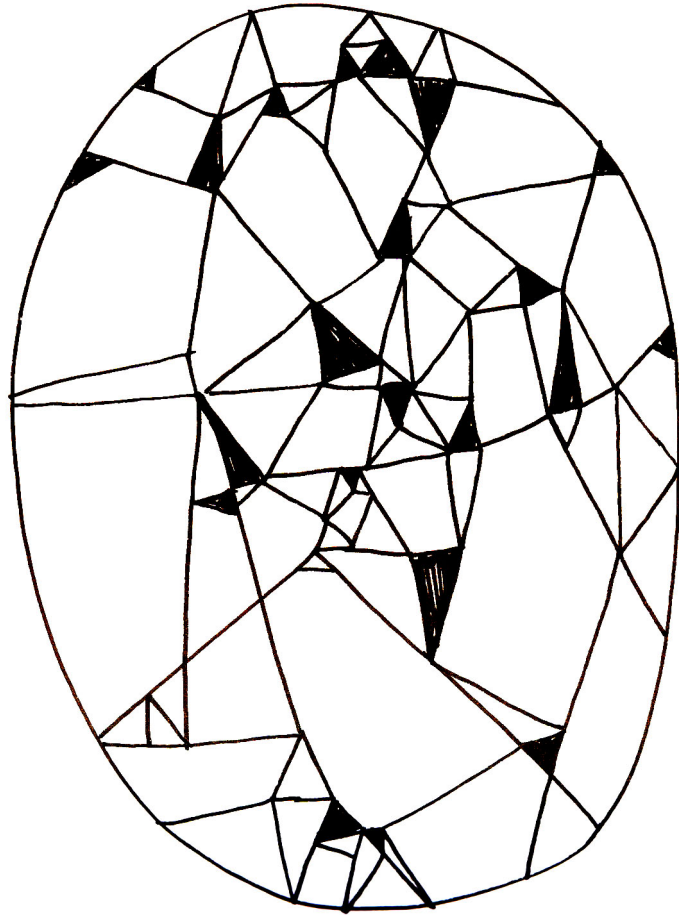

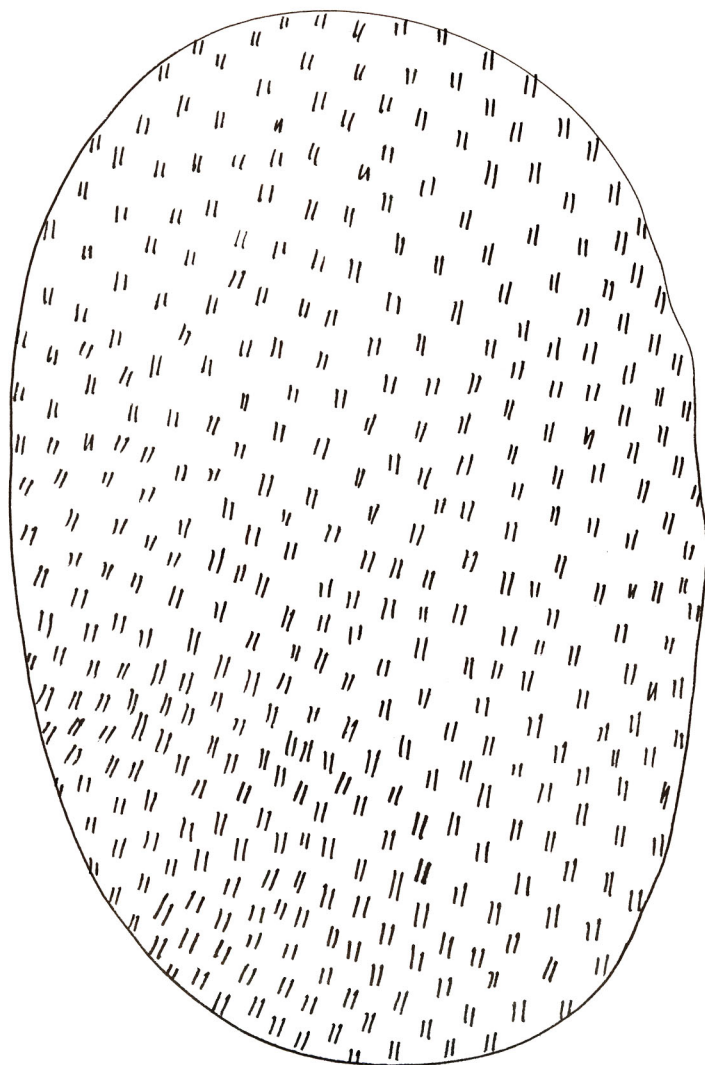

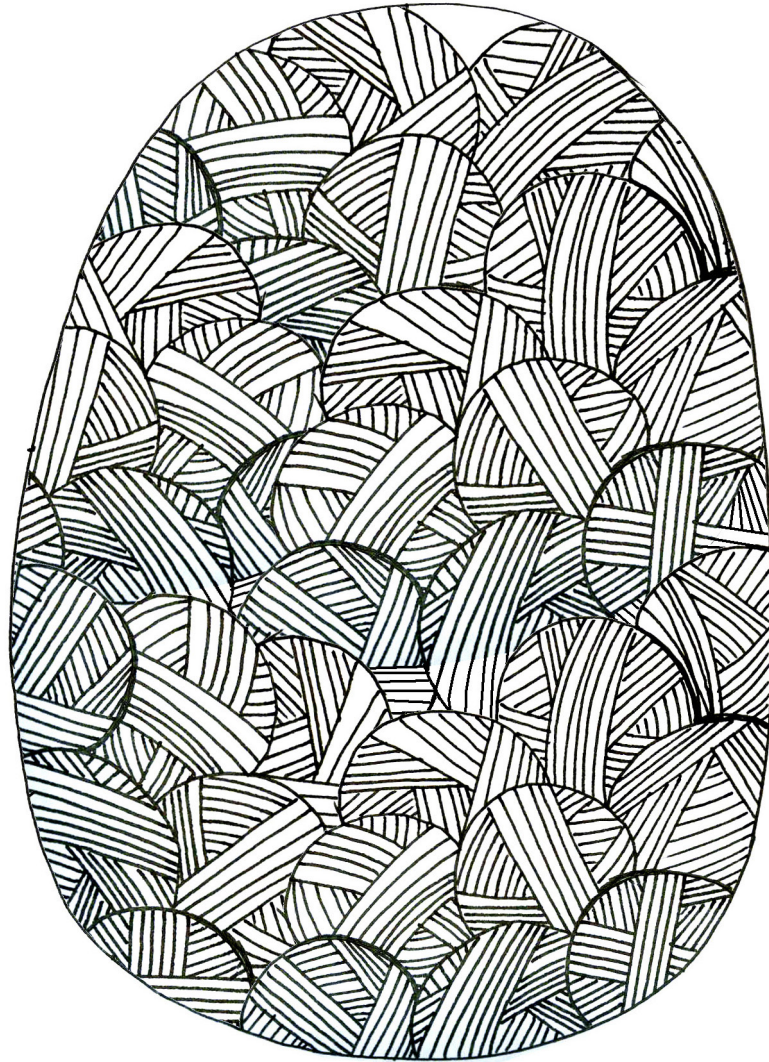

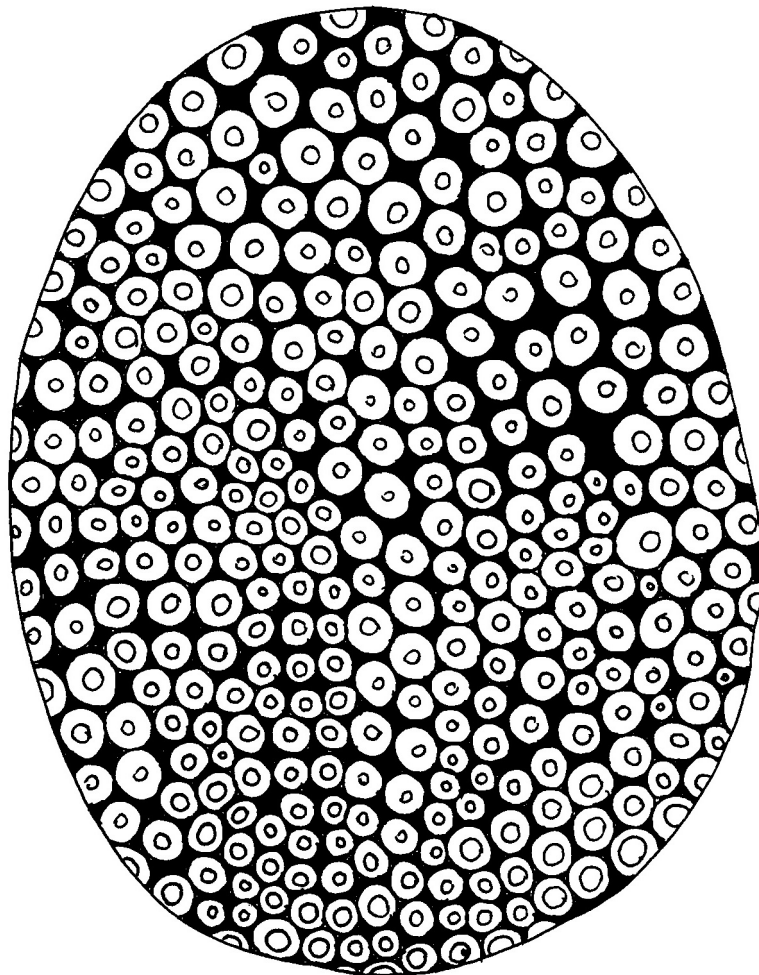

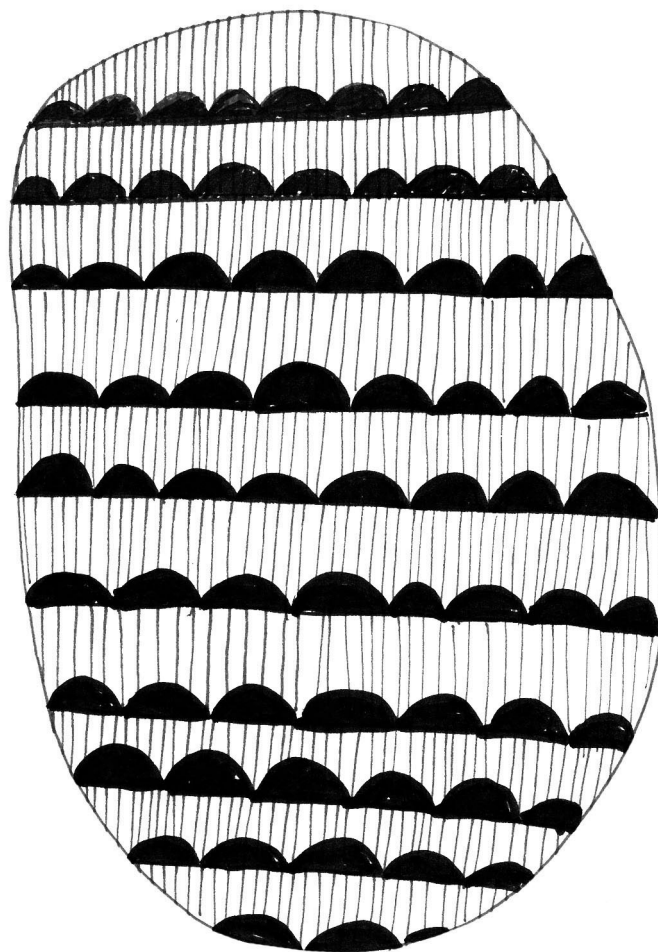

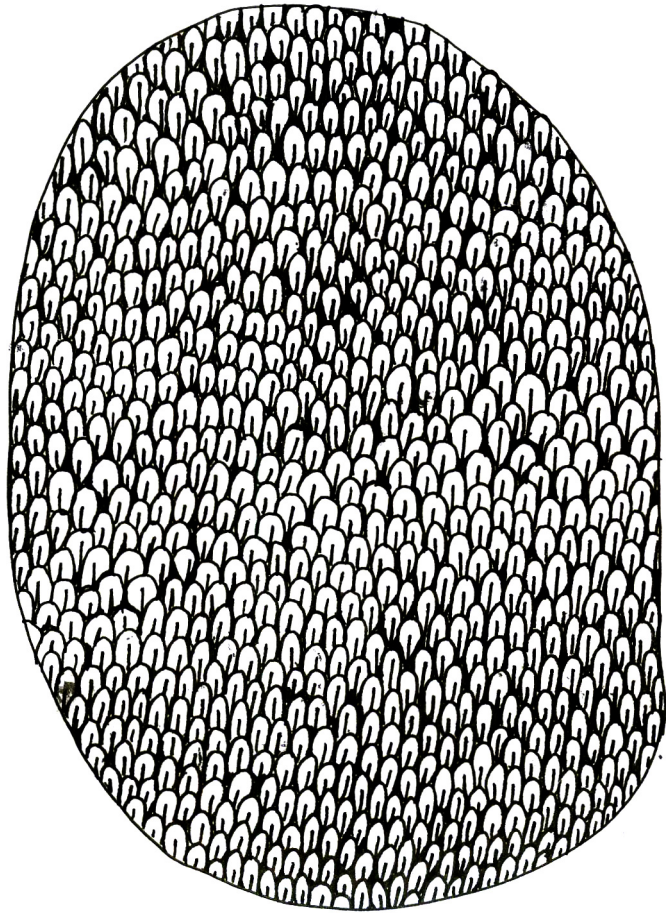

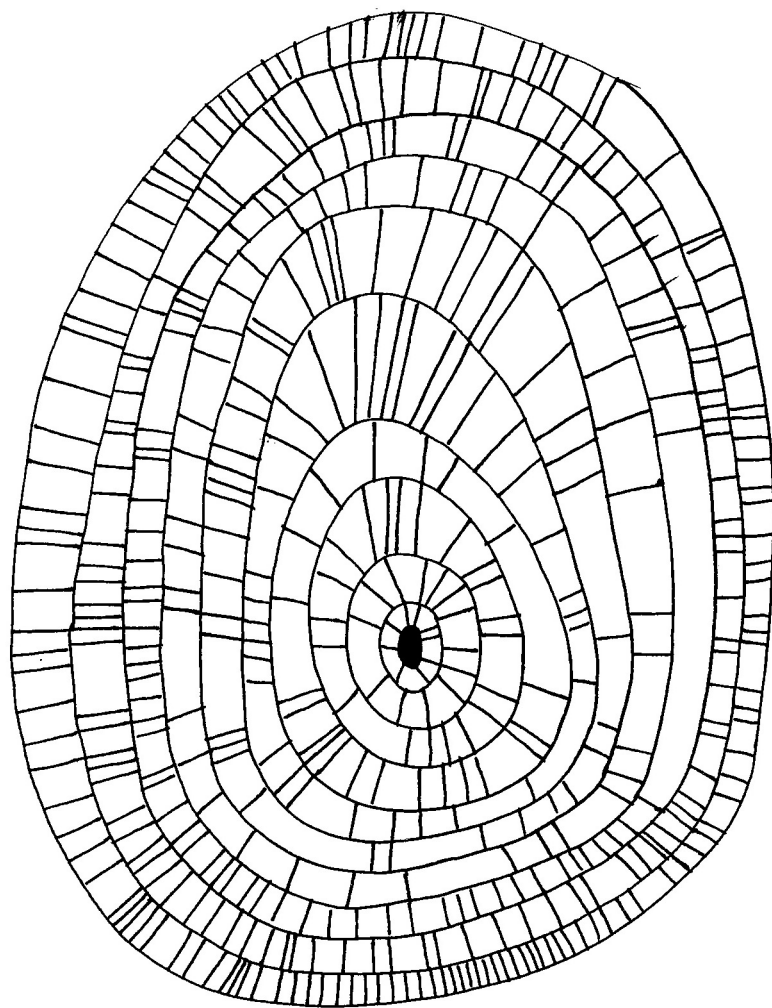

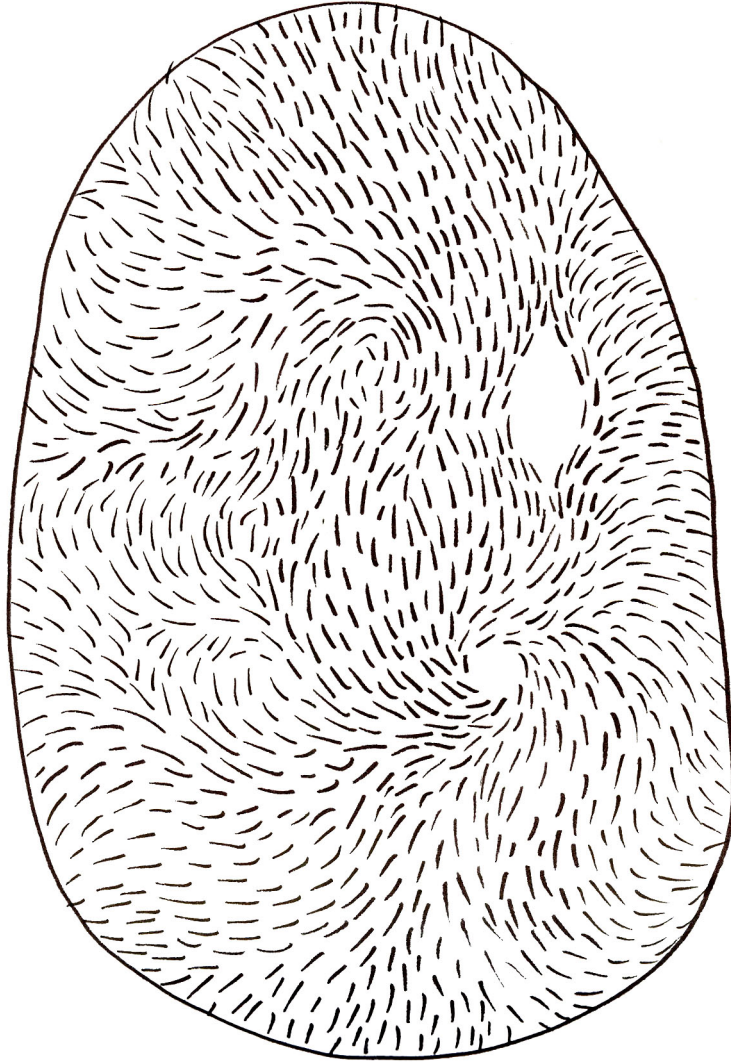

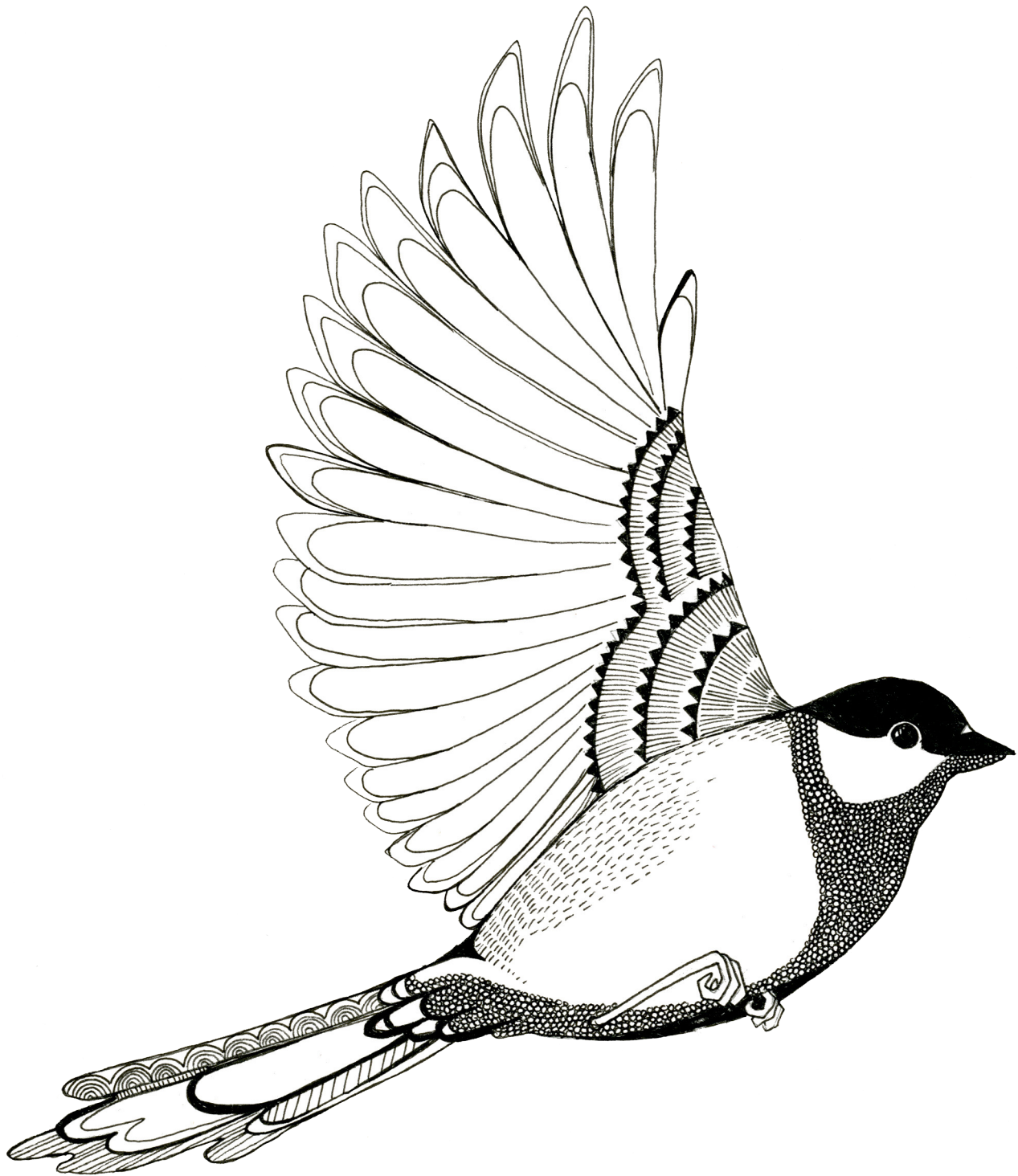

Vad hände med ytorna?

Jag hade tänkt använda mig av ytorna för att applicera dessa på mina teckningar i ett senare skede. Detta har jag inte gjort på det sättet jag hade tänkt, utan medans jag har tecknat mina raster är det som om jag tecknat in dem i mitt inre så dem har naturligt kommit fram då jag har tecknat andra saker och från börjar varit med och bildat formen på det tecknade.

Till exempel denna fågel (bild s.40) De mönstrade ytorna tecknade jag samtidigt som fågeln i sig, ytorna var med och skapade formen, för att jag redan tecknat dem en gång på ett annat papper.

Jag hade omedvetet arbetat in dem i mitt system och undermedvetna så de lätt kom fram igen utan att jag konstlat behövde tänka ut dem eller medvetet tvinga dem in i fågelns form.

Något man även kan se hos flera av de andra teckningarna.

Hemulerna är tankspridda samlare av växter och fjärilar. De trivs bäst för sig själva, då de helhjärtat kan ägna sig åt att sortera sina frimärkssamlingar eller leta efter nya växtarter.

Bild ur Trollkarlens hatt.
Av Tove Jansson

Hemulen på Botaniska och naturhistoriska.

Jag har gått omkring och känt mig som Hemulen i Mumindalen på jakt efter sällsynta blommor att samla på.

Jakten har lett mig både till Göteborgs Naturhistoriska museum och Botaniska trädgård efter blommor och djur att illustrera.

Men jag har också letat på bibliotek och loppisar efter böcker om flora och djur.

Varför valde jag att åka dit och se fysiska tredimensionella former istället för att bara titta på bilder på internet och i böcker?

Jag är klassiskt skolad och känner ett behov att förstå den tredimensionella formen innan jag kan illustrera den. Teckningen själv blir på det sättet mer levande och inte lika platt som om jag tecknat av ett foto.

När man tecknar verkligheten, det man fysiskt ser framför sig har man dessutom större valbarhet vad gäller vinkel, du kan cirkulera runt, se ovanifrån och se underifrån.

Du blir friare och har fler val till att anpassa teckningen efter exakt det du är ute efter, du kan närma dig ditt motiv och se en detaljrikedom och förstå texturer som inte är möjligt att förstå utifrån ett fotografi.

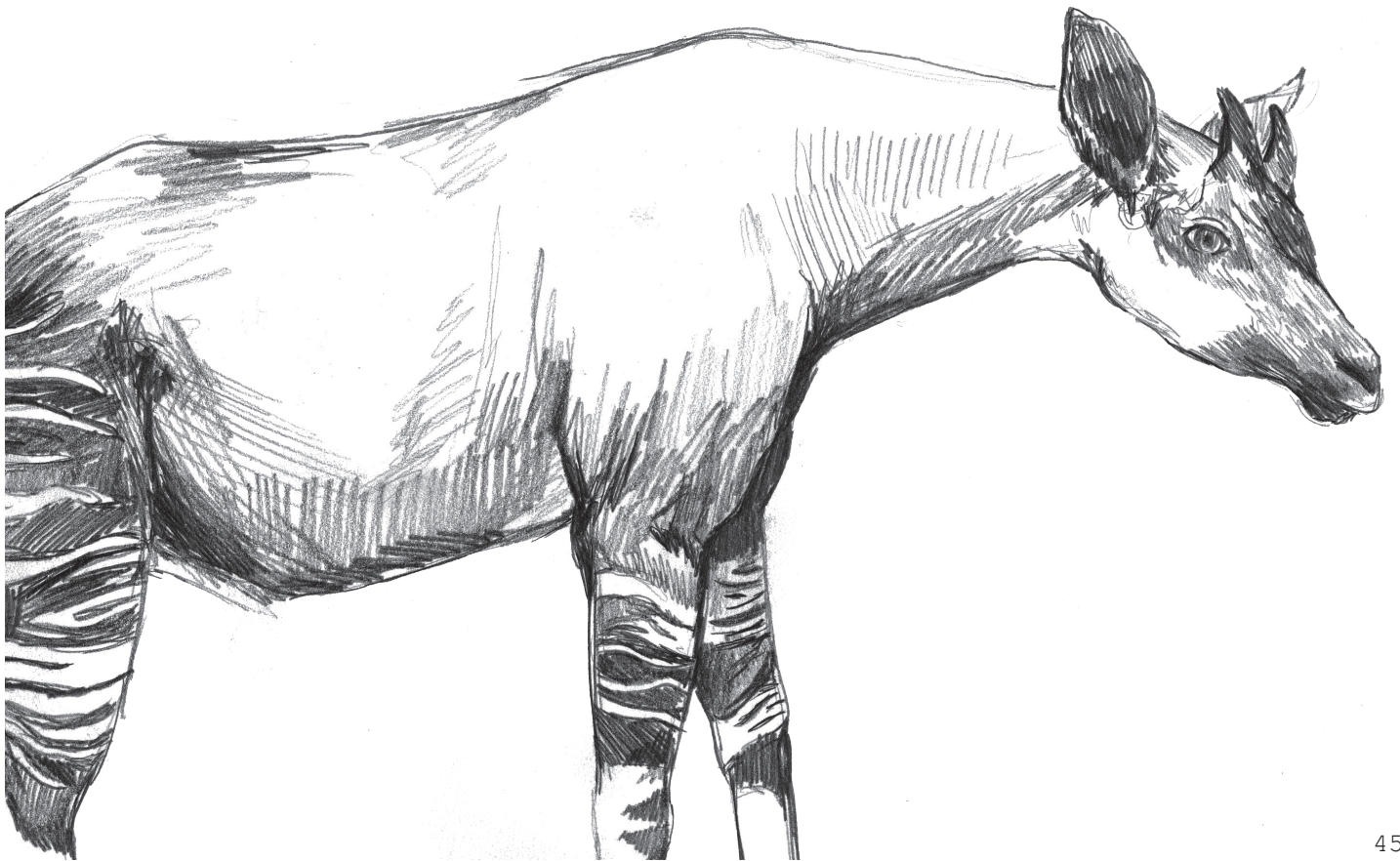
Därmed inte sagt att fotografier inte är användbara, det är dom. Men först då jag redan skapat mig en tredimensionell uppfattning av motivet och på det sättet kan "fylla i" luckorna själv som uppstår när jag studerar ett fotografi.

Nu låter det som att jag är väldigt noggrann och studerande när jag tecknar, det är inte nödvändigtvis sant, det kan vara så, men oftast så flyger handen fram av egen fart när ögonen studerar objektet, tar mått, ser överskärningar och mellanrumsformer.

Tecknandet är alltid grunden för allt arbete jag gör, det är det uttrycksättet som alltid funnits där. Det som är närmast till hands och det medium jag känner bäst och har längst arbetserfarenhet av. Jag har tecknat sen jag var liten, precis som alla barn har. Men det har alltid varit min favorit sysselsättning, det var det jag gjorde mycket hellre än att leka, bada, springa och klättra. Det som alltid tagit störst del av min tid. Sen har jag aktivt valt uppåt åldrarna skolor med den inriktningen. Efter estetiskt gymnasium gick jag två år på Västerås konstskola. En klassisk konstutbildning i oljemåleri, grafik, skulptur och kroki. Fyra heldagar av fem hade vi modell. Enda ämnet utan modell var grafiken. Att skulptera efter modell har hjälpt mig förstå känslan av det tredimensionella, och ta med det in i måleriet, som också det var efter modell. Vi kunde hålla på med samma målning i en till två månader, för att få kroppens färger, former och proportioner rätt. Det var en bra ram för lärande samtidigt som vi var fria att utveckla vårt måleri på ett helt fritt sätt inom den givna ramen, vi var fria att gå vilken väg som föll sig naturligast och på det sättet lära känna vår egen handstil vi hade med penseln/pennan, någon blev lite kantigare och mer kubistisk, en annan kladdigare och en annan mer abstrakt.

Jag tror att mycket av det jag lärde mig dessa två år är fundamentet för allt jag gör, medvetet eller omedvetet.

Jag byggde upp en trygghet med min egen förmåga och tryggheten med pennan som verktyg, att jag avslappnat kan teckna utan att tänka för mycket på hur det kommer se ut. Jag byggde upp min förståelse för färg, hur man blandar dem och hur de visuellt påverkar varandra.

Dockhuset.

-Möblera med blommorna och leka med djuren.

Lägga Pussel.

Nu när jag nu har arbetat fram mitt bildbibliotek är det dags att gå in i fas två.

Jag skannar in bilderna och bearbetar dem i Photoshop, klipper ut teckningen så den blir helt ren, utan en massa bös runtomkring (som små skuggor och färgstänk).

Jag tar också bort bakgrunden så att formen står för sig själv utan en vit ruta, detta gör att jag senare får det lättare att arbeta ostört med mina figurer i kompositionen utan något som stör bilden.

Att arbeta med kompositionen är som att försöka lägga ett pussel utan att veta vad det ska bli för motiv. Saker kommer till, flyttas runt och tas bort. Spridda fragment som till slut ska bilda en helhet.

Varje mönster är som att leka med ett dockhus, jag flyttar runt djuren och möblerar om med blommorna tills jag hittar en ordning och skapar små världar där djuren och naturen kan frodas.

Jag testar och gör om, målar på och tar bort, ändrar färg och målar på igen, det är en organisk process som pendlar fram och tillbaka. Därför har jag kommit att tycka att det är lika roligt med arbetet i datorn som det jag gör för hand, det är fortfarande kreativt och en process där jag inte vet var den kommer att ta vägen i slutändan. Tidigare hade jag en förutbestämd uppfattning om att jag inte skulle trivas med att arbeta för mycket i datorn, jag trodde att det kreativa inte kunde finnas i lika stor grad i det digitala arbetet som i det analoga, men där har jag haft fel.

Och jag har insett att båda komponenterna måste kunna leva i en symbios med varandra för att min process ska fungera på ett tillfredställande sätt.

Jag skulle inte kunna övergå till att helt arbeta digitalt, för att det inte ger det uttryck som jag söker.

Det ger ett annat liv i linjen när jag tecknar den för hand, den blir friare och inte lika exakt.

Detta är den x faktor som är så viktig för att arbetet ska bli spännande att se på, alla dessa skavanker och det oförutsedda. Jag känner ofta att det blir för stelt och perfekt om arbetet gjordes helt i datorn. Det är så lätt att ta en liten krumelutt och kopiera upp den över en hel yta när man arbetar digitalt.

Men om jag däremot för hand tecknar upp samma lilla krumelutt över en hel yta, kommer ingen av krumelutterna vara exakt den andra lik, utan bara snarlika.

Det är den oregelbundenheten och föränderligheten som gör den handritade ytan mer spännande att se på än den digitalt gjorda. Den digitalt gjorda är mer statisk och exakt vilket gör den ospännande. Alltså finns det ett värde i att lägga den extra tiden. Låta processen ta sin tid och lita på att det lönar sig, att det inte automatiskt blir bäst resultat av det som går snabbast att göra.

Rapportering.

Under arbetet med de här mönstren har jag utmanat mig mer vad gäller rapporten och varit mer kritisk än innan.

Jag har nästan enbart använt mig av förskjutna rapport i det här projektet, något jag aldrig har arbetat med tidigare.

Och jag avskyr när jag känner att det blir ränder i mönstret vilket jag tycker det lätt blir på diagonalen vid en förskjutna rapport, men jag känner att det är att föredra före dem tydliga fyrkanterna som blir i en blockrapport.

Jag vill lyckas skapa ett mönster som inte ser ut att vara rapporterat, men det känns som en svåruppnåelig ambition med den sortens mönster jag gör.

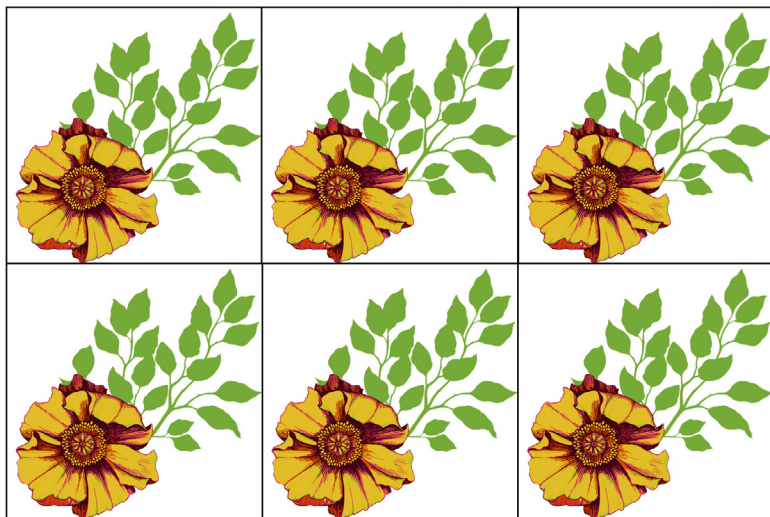
Stora blommor och djur i starka färger är lätta att urskilja i en rapport.

Att göra en dold rapport är mycket lättare när man gör mönster som inte har lika utstickande delar. Som till exempel mitt bladmönster (se s.58-61), som bara innehåller en sorts blad i olika vinklar, det gör rapporten nästan omöjlig att urskilja då alla delar ser likadana ut. Men det är en ouppnåelig dröm, att göra ett mönster med en osynlig rapport med den typen av mönster jag gör.

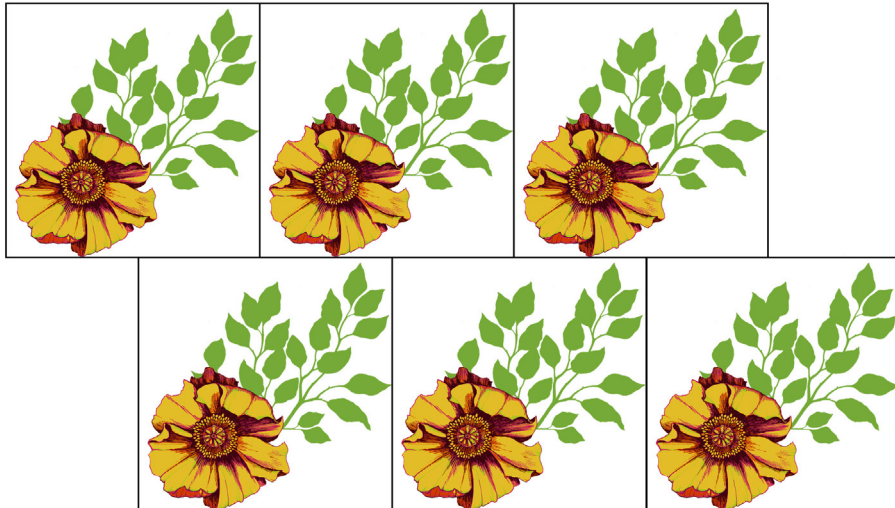
Ögat letar alltid efter saker den kan känna igen, och en rosa flamingo är på det sättet ganska utstickande och därigenom lätt att urskilja där den upprepas. Jag skulle önska att mina mönster var som naturen själv, men naturen har inga rapporteringar.

Och en rapportering är ju själva förutsättningen för att det ska vara ett mönster.

Blockrapportering.

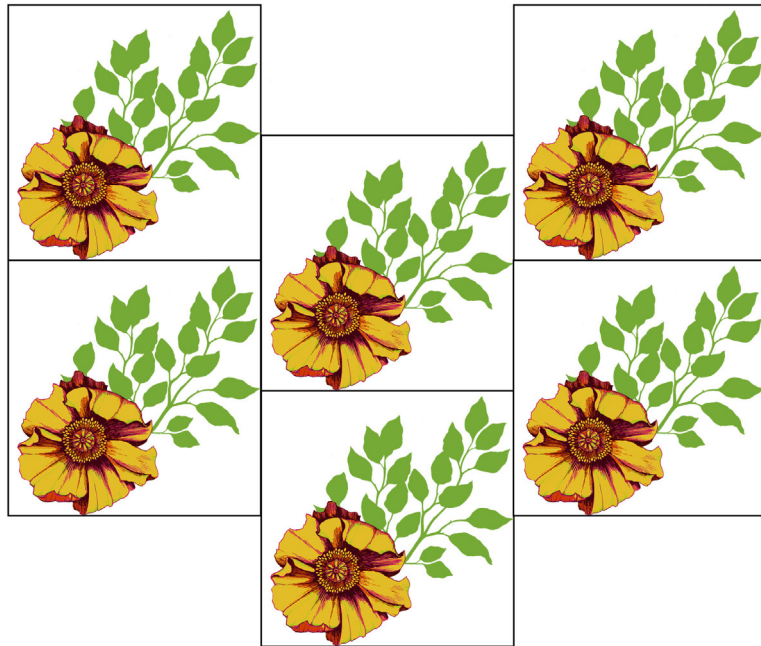

Horisontellt förskjuten rapportering.

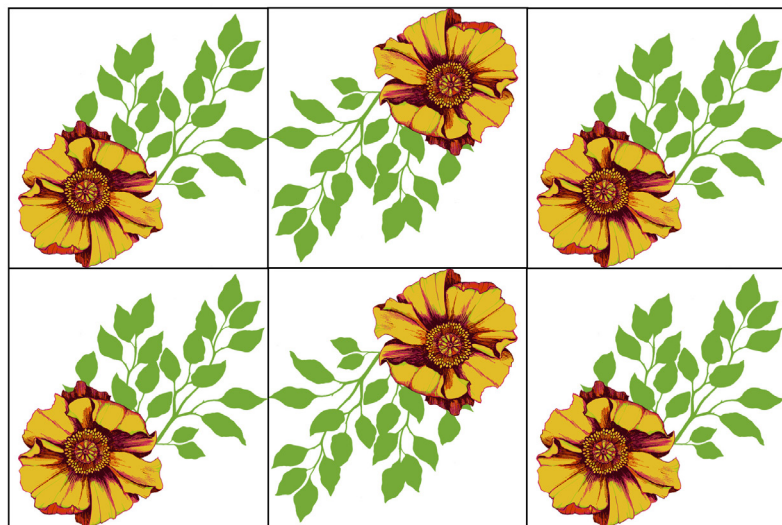

För att förtydliga vad jag menar med de olika rapporteringarna har jag lagt till en visuell förklaring av hur de olika rapporteringarna förskjuts och upprepas.

Vertikalt förskjuten rapportering.

Blockrapportering,
där varannan ruta är vriden 180 grader.

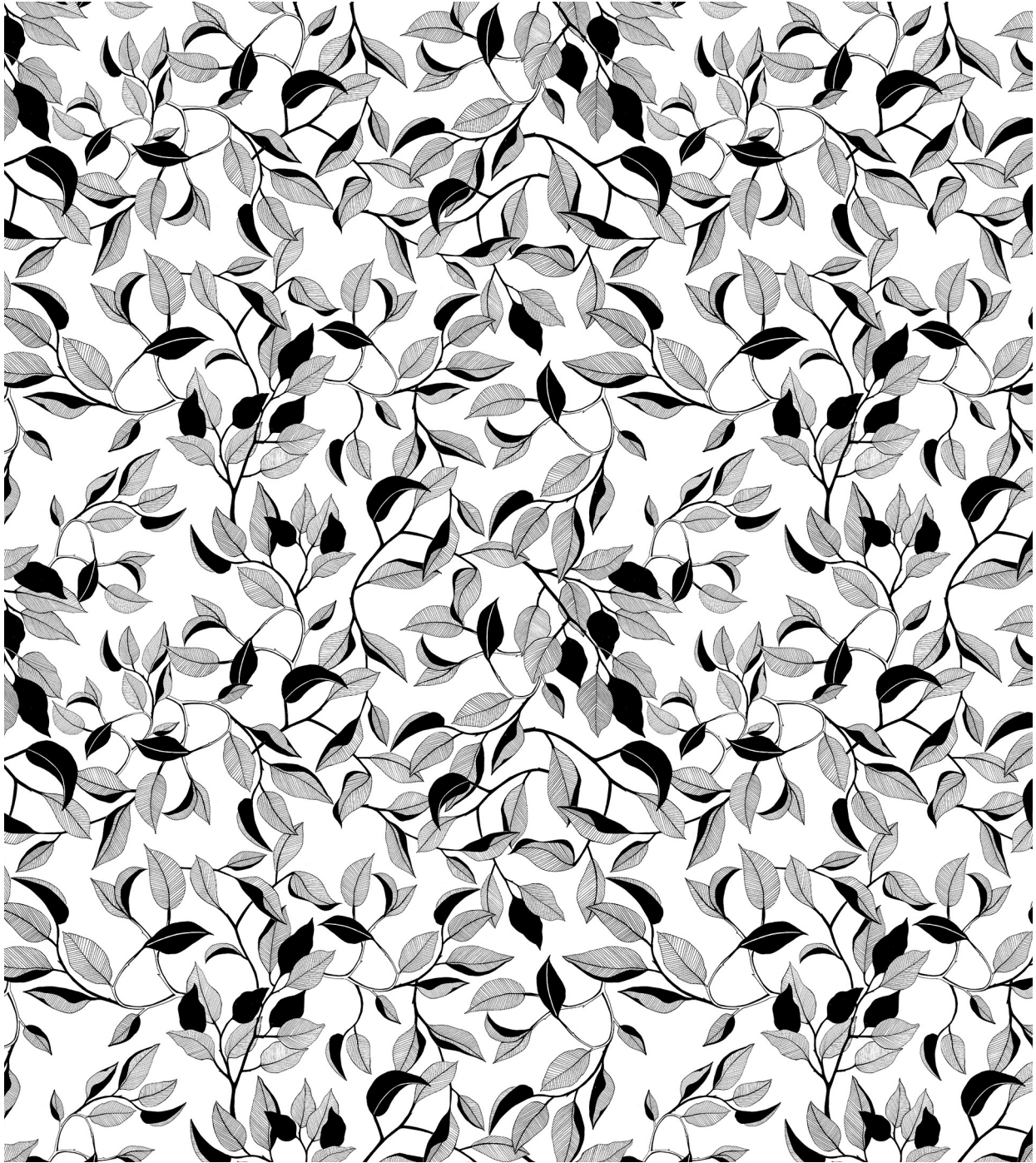

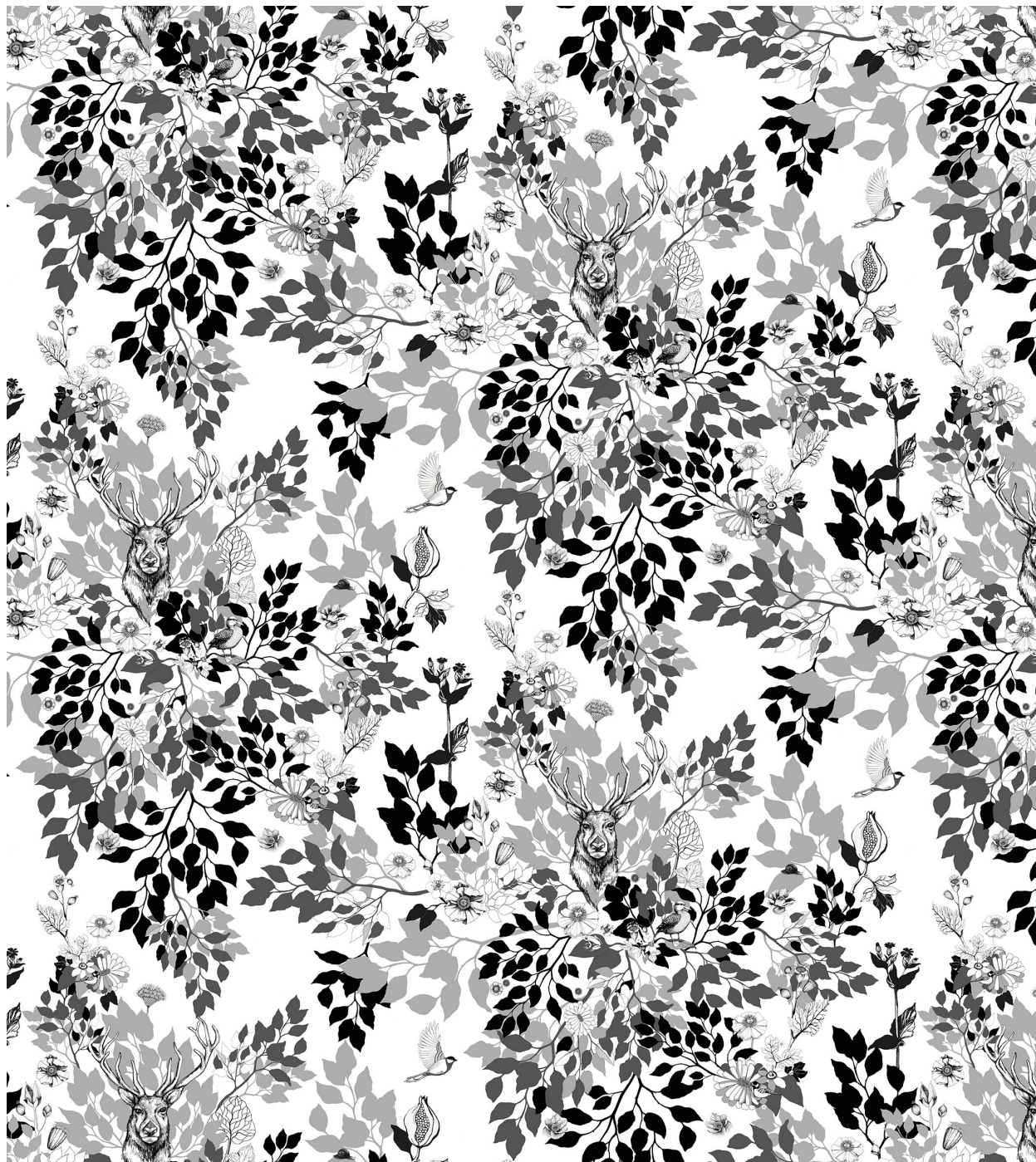

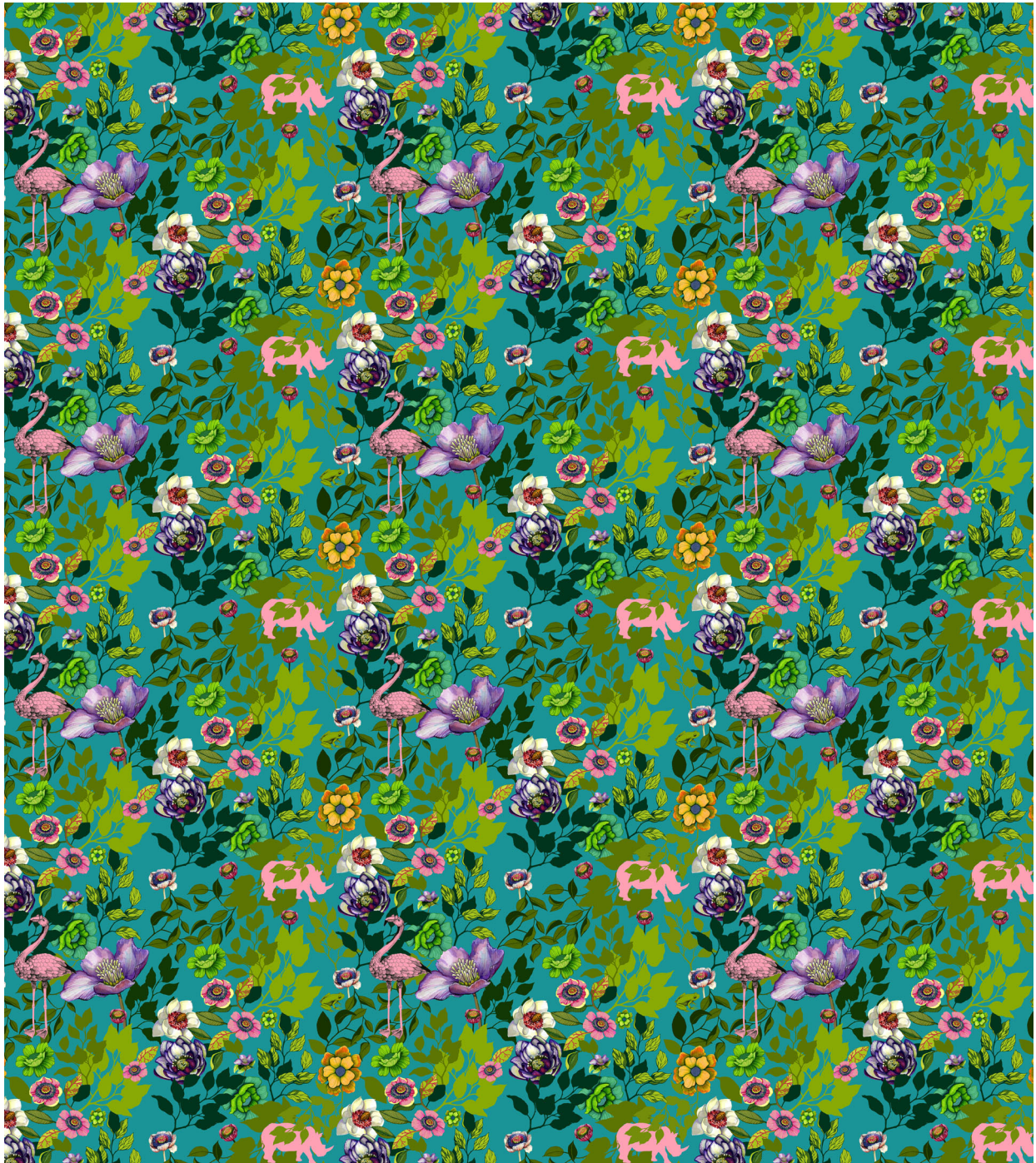

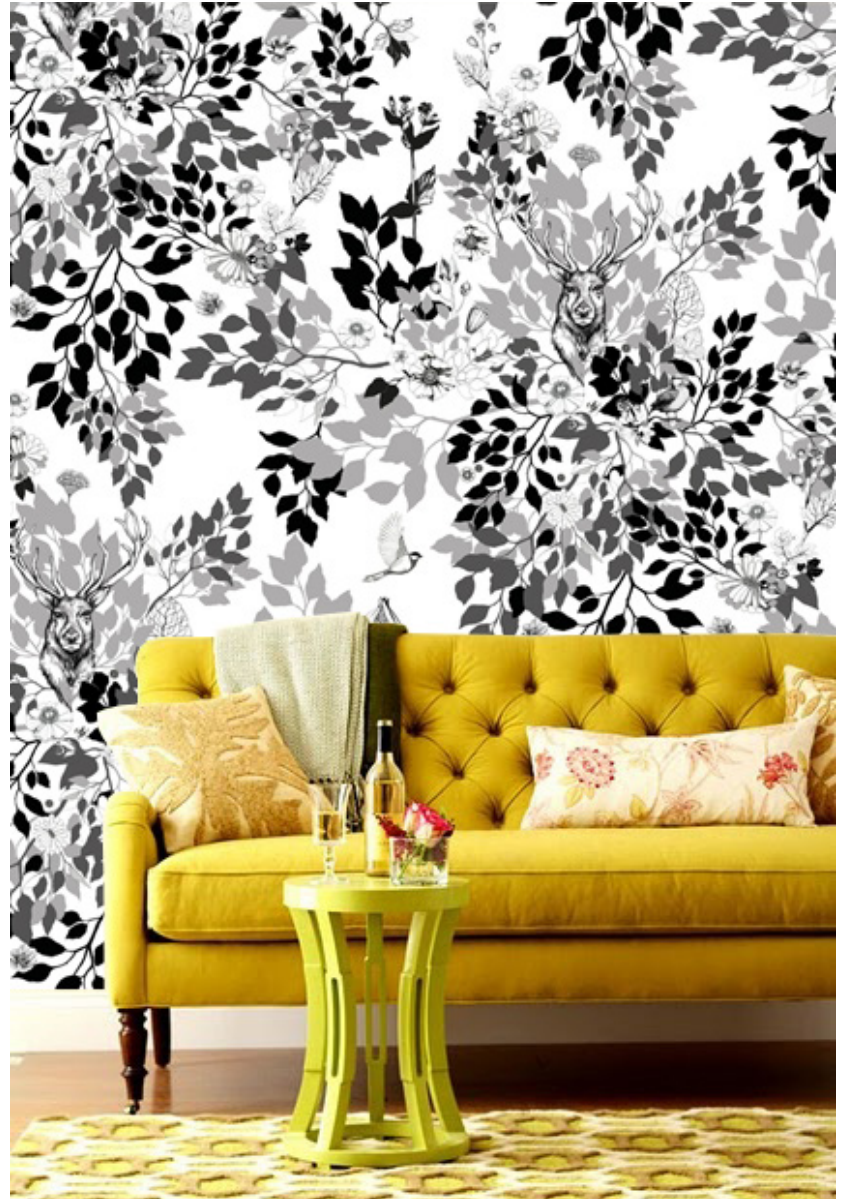

Lager av Upptäckande.

I många inredningstidningar och dylikt pratar dem om att de kliniskt vita rummen är lugna och avslappnande, men jag håller inte med. Jag tycker om att ha saker att se på, det är sådant som gör mig lugn. Jag tror starkt på att om man omger sig med mycket glada färger och roliga små ting så blir livet också roligare.

Och det är väl något som alla vill?

Jag tycker om att kunna titta på tapeten, följa mönstret med mina ögon, se färgerna och detaljerna.

Skattjakten i att försöka hitta rapporten, förtjusningen i en svårhittad rapport.

Nöjet med att defragmentera mönstret i mitt huvud, se hur det är gjort.

Så vill jag att andra också ska se på mina mönster, jag vill att dem också ska sitta och titta på mina mönster länge, hållas sällskap av djuren och glädjas med färgen.

Jag eftersträvar att man inte ska se allt på en gång, jag vill att man ska kunna fortsätta se och låta blicken vandra med nya upptäckter, precis som dem gör i den verkliga skogen.

Men detta gör också att jag kräver något av den som tittar.

För att den som ser ska kunna upptäcka alla små detaljer så kräver det att dom ska ge mitt arbete den tiden som behövs för att göra de små upptäckterna.

När jag tänker på användningen av mitt arbete så har jag till min förvåning insett att jag skulle vilja se dem producerade av ett företag till försäljning av tapeter och textil på metervara.

Att se dem på plats i någon annans hem, det måste vara en av de största komplimangerna man kan få, att någon valt att inreda sitt hem med ditt arbete.

I framtiden skulle jag också vilja att mina arbeten fick ta plats i offentliga miljöer.

Tänk dig ett väntrum, dem är ganska trista.

De har visserligen försökt liva upp dem lite på senare år med någon fondvägg i färg, men man blir fortfarande inte mindre uttråkad av att väggen är grön istället för vit.

Det är fortfarande en intetsägande vägg, jag säger inte att allt skulle bli bättre om jag fick pryda väntrummen, men då skulle man åtminstone ha något som man kunde sitta att se på.

Formkontraster och detaljer.

I slutet av förra terminen, precis innan jul hade jag ett samtal med Eva Dahlin som är lärare på Design, och då insåg jag att allt jag gör är oerhört detaljerat, och att i och med att allt är lika mycket detaljerat så försvinner detaljerna.

Det var som att dra upp en rullgardin, jag såg plötsligt saker som jag inte sett förut.

Detta har jag tänkt mycket på, hur ska jag framhäva detaljriikedomen som faktiskt finns där så att detaljerna inte tar ut varandra?

Därför har jag försökt arbeta med formkontraster.

För att hjälpa mig själv med detta satte jag upp några punkter för mig att undersöka, bland annat skrev jag i min projektbeskrivning att jag skulle undersöka olika formkontraster genom att ställa naturalistiskt mot stiliserat och stort mot smått.

Blanda detaljerat med odetaljerat och på det sättet förstärka känslan av detaljer i kontrast mot det platta.

Jag känner inte att jag ännu dragit åt alla olika håll jag vill pröva, jag vill tänja skalan ännu mer med större kontraster.

Men det jag provat har gett ett resultat jag uppskattar, det ger mönstret en helt annan djupverkan, känslan av att mönstret ligger i lager. Det var en upptäckt jag inte hade räknat med. Jag trodde att de platta ytorna endast skulle framhäva detaljriikedomen i de ytorna med detaljer.

Jag har alltid älskat detaljer, detaljer är det bästa jag vet. Jag älskar att kunna sitta och se på saker länge och upptäcka fler saker alltefter som.

Så har det varit sen jag var liten och jag satt och tittade i mina sagoböcker om Pettson och Findus, eller Tove Jansons illustrationer av Mumindalen var också en favorit.

Jag älskade Pettsonböckerna och såg på de roliga små detaljerna och se små gömda djuren som levde i en parallell tillvaro med Pettson utan att han visste om det.

Jag har drömt om att ha djur sen jag var liten, men då både jag själv och min familj är allergiska mot päls har vi aldrig kunnat ha ett djur hemma.

Men i min egen värld har jag fantiserat om små varelser som precis i Pettson böckerna lever ett parallellt liv med oss, vi kan bara inte se dem.

För något år sedan gick det en fantastisk reklam på tv, som handlade om att lära barn vara källkritiska, det var inte källkritiken som var det intressanta, utan de hade gjort en liten film om miniflodhästar som levde i väggarna på våra hus och kom fram om natten för att äta lite smulor, jag vill fortfarande ha en sådan miniflodhäst hemma.

Jag tror att det här och bilderböcker som Pettson gjort att det ofta smyger in små djur i mina teckningar och mönster.

Jag ser dem som små kompisar, som när jag inte ser vandrar omkring i den miljön jag har skapat åt dem.

Att ha sällskap med en tapet, om jag inte kan ha sällskap med en riktig mini flodhäst.

Vit Bakgrund och färg.

Som ni nu har sett har nästan alla mina mönster har i slutändan en vit bakgrund, detta trots att jag prövar en hel del av olika färger och nyanser under arbetets gång. Men inget känns helt rätt. Det är alltid något som gör att jag tycker det skaver när jag försöker ändra bakgrunden.

Det kanske beror på att jag tecknar på vitt papper?

Man förhåller sig ju alltid till det omgivande när man tecknar/målar, på ett omedvetet sätt anpassar man färgsättningen efter nyansen papperet har.

Och kanske är det detta som gör att det känns så fel när jag försöker lägga in en annan bakgrundston. För den tonen förändrar helt uppfattningen av mina motiv, även om man tänker att de ska förbli oförändrade. Men ens färgseende är uppbyggt på att se sammanhangen av färger, till exempel komplementfärger, lägger man en röd bredvid en grön, känns den gröna ännu grönare för att den röda förstärker känslan av det gröna och vice versa.

Och genom dessa färgsammanhang så färgar bakgrunden av sig på mina mönster och plötsligt så känns alla färgerna fel, som att ingenting blir riktigt rätt och det börjar skava.

Men hade jag däremot från första början haft en färgad ton på papperet som jag tecknade på hade jag då på ett omedvetet sätt anpassat teckningens färger efter underlaget och därigenom kringgått den skavande känslan? Kanske skulle det då till och med skava med en vit bakgrund?

Färgerna är ett ständigt gissel när man arbetar i datorn, färgerna är alltid genomlysta av lampan som finns i skärmen. De ser aldrig likadana ut i datorn som de gör i sin fysiska form.

Och om jag sedan vill skriva ut mönstret så gör underlaget extremt mycket för intrycket.

Om jag till exempel printar ut mönstret på en väldigt blankt glatt papper så känns det vita, på något sätt vitare. Men om jag däremot trycker ut mönstret på ett grövre papper har jag papperets gräng som

skapar en annan känsla och tar upp ljuset på ett annat sätt. Och på tyg så har jag väven och dess fibrer som påverkar upplevelsen, för den ojämnhet som finns i ytan hos tyg och grövre papper fångar upp ljus och skuggor och fördjupar färger, det gör att den vita bakgrunden aldrig blir riktigt vit och stickig, som på plankt vitt papper eller på en datorskärm.

Några sista ord.

Tiden har gått alldeles för fort, men det har varit en bra sista termin på HDK.

Examensarbetet har gjort att jag känner att jag har landat i mig själv och i mitt arbete på ett nytt sätt. Jag känner mig lugnare och har en tilltro på min förmåga, samtidigt så känns världen och möjligheterna större, något som jag tidigare hade trott skulle skrämma mig mer.

Under min examination nämnde jag att jag ofta känner en stor osäkerhet i mitt arbete och blir rädd för att det ska uppfattas som alltför banalt eller ytligt då jag inte har några stora existentiella frågeställningar eller djupgående koncept.

Men jag fick till svar av Kari Steihaug och Britt Ignell, att det inte är banalt att vilja lyfta det som är livsbejakande och ta fram glädjen i livet.

Det kanske snarare är ett problem med samhället om det får oss att känna det som att de positiva krafterna i livet är mer banala än det svåra och depressiva. Dessa ord ska jag minnas i framtiden och anamma det som är livsbejakande.

Och vad kan vara mer existentiellt än livet självt?

Källförteckning

Pepis flora: Josef Frank som mönsterkonstnär
av Kristina Wängberg-Eriksson
Bokförlaget Atlantis
ISBN: 9789187896354

Print and Pattern
Av Bowie Style
Förlag: Laurence King Publishing
ISBN: 9781856696463

Tidens stora bok om Europas fåglar
Illustrationer: Kvetoslav Hisek
Svensk text: Sven Mathiasson
ISBN: 91-550-2432-7
Tidens Förlag

Ut i Sveriges Flora. Våra vanligaste vilda växter i färg.
Text: Fil.doktor Ingvar Nordin
Teckningar: Karl-Erik Ingeby. Siv Zetterqvist
Produktion och Copyright Pedagogisk Information AB
ISBN: 91-86404-20-2

En Handbok i färg om Vilda Blommor på åker, äng och i skog
Av Vaclav Vetvicka
Översättning: Lars Adelskogh
Illustrationer: Daniela Toulsova
ISBN:91-85040-70-3

Hanna Werning, Mönsterdesigner.
Föreläsning på Hdk, göteborgs Universitet 1 Mars 2013
Hemsida: www.byhanna.com/

Petra Börner.

Illustratör och Mönsterdesigner.

Hemsida: www.petraborner.com/

Föreläsning på Hdk, Göteborgs Universitet 29 november 2012.

Pinterest.com

Ett digitalt bildbibliotek

Böckerna om Pettson och Findus i mitt minne.

Bild ur Trollkarlens hatt Av Tove Jansson

Text om Hemulen: www.zein.se/ing-marie/illustrationer.htm

Naturhistoriska Museet i Göteborg

Göteborgs Botaniska Trädgård